

Kártyázó asszonyok

Színjáték 3 felvonásban (7 képben).

Irta: Hunyady Sándor.

Rendező: Hegedüs Tibor.

A darab előadási joga kizárólag dr. Marton Sándor színpadi kiadválmalától (Budapest IV., Bécsi-utca 1.) szerzhető meg. Az engedély nélküli előadást szigorúan bünteti az 1921. évi LIV. t.-c. Copyright by dr. Alexander Marton, Budapest.

Színrekerült a VIGSZINHÁZ-ban, a következő szereposztásban:

Dr. Török	Somló István	Piri	Márkus Margit
Éva	Muráti Lili	Adél	Ladomerszky Margit
A vezér	Somlay Arthur	Jenő	Fáy Béla
Röné	Mezey Mária	Gógó	Náray Teri
Penelope } a kislányaik	Poós Éva	1. klubtag	Lázár Tihámér
Daisy	Zádor Mária	2. „	Berczy Géza
Lajos	Kömüves Sándor	3. „	Bárdi Ödön
		4. „	Justh Gyula

1. párbajsegéd, 2. párbajsegéd, fiatalember, külföldi úr, zsetonos, Rózsi, komornyik, szobaleány, inas, pincér, krupié.



ELSŐ FELVONÁS

1. kép

(Szín: Kissé műveletlen fényűzéssel berendezett, ó-konzervatív polgári szalón. Este, vacsora után. A csillár éa.)

Inas (egy kártyaszalt cipel a színrre, amelyet felállít a közepén): Ebben a lakásban ügylátszik ez a legfontosabb bútordarab! Itt folyton kártyáznak!

Szobalány (jeget tör és az üvegeket rendezi a gördülhető italos asztalkán): Folyton!

Inas: Még csak tíz napja vagyok itt, de még mindennap volt kártya. És mindig mások. És minden nap mind, csupa né. Ez a mai micsoda garnitúra? (Hátul keresgél egy szekrényben.) Jó lesz ezeknek a tisztított kártya is!

Szobalány: Dehogy. Ez a legnagyobb parti. Ezeknek mindig új pakli kell.

Inas (mialatt kikészíti a kártyát és a hozzája tartozó kegszereket az asztalra): Legalább könnyű kezük van? Az ember reggelig ébren van miattuk, hogy az előszobában feladja a kabátjukat, aztán nem keres semmit.

Szobalány: Ezek, akik most itt vacsoráznak, közepesek. A nők adnak egy pengőt, a kövér nő, ha nyer, kettőt. A férfi pénz helyett csak barátságosan köszön.

(Zaj hallatszik jobbról. Az inas elhallgat és a hátsó ajtón kimegy.)

(Jobbról bejön Röné, Piri, Adél, a kezükben feketekávé csésze. Fél-estélyi ruhában vannak, erősen kifosztva. Sok rajtuk az ékszer. Gazdagok.)

Piri (kietlenül buta nő): Az uram a hét végén jön meg Londouból. (Rönéhez.) Te is szalma vagy?

Röné (igen gysztusos, szép nő. De gonosz és ideges, Aminek magyarázata, hogy nagyon fiatalon, kéjvágyó öregemberhez ment

feleségül): Nem Pirikém! Az én uram csak szabad estét kapott. Mért kérded. Neked talán hiányzott? Mert nekem nem. Még azt is megparancsoltam neki, hogyha olyankor kerül haza, amikor ti még itt vagytok, menjen egyenesen a szobájába és ne zavarjon bennünket.

Adél (kövér teremtés, van benne valami kedély): Okosan tetted. Jó háziasszony vagy. Imádom az ilyen kártyával összekötött női vacsorákat, ahol nincs férfi. Az ember nem zsenifrozza magát.

Piri: Mért mondd Adél, hogy nincs férfi? Hát Jenő kicsoda?

Röné: Jenő nem férfi. Jenő egy angyal.

Adél (a félig nyitott ajtón át benéz a szomszéd szobába): Az angyal még mindig ott ül az asztalnál és tüzesen suttog valami Évának.

Röné (gesztussal): Nem vagyok rá feltékeny, Jenő csak a gibicem. Bizsu. Disztárgya a lakásomban. Aztán nem is akar ő semmit a nőktől. Ő csak emni akar, szivarozni akar, csevegni akar. Csak azért kurizál, hogy megmutassa, milyen szellemes. De ha egy asszony egyszer »igent« mondana neki, azt hiszem kivándorolna ijedtében.

Piri (makacsul): Mégis lehet, hogy Évának komolyan udvarol. Éva rém csinos. Pláne ma, ebben a fekete ruhában. Szerelmes tudnék beléje lenni. (Pillantást vet az ajtó felé.)

Röné (egy kis irigységgel a hangjában): Éva több mint csinos. Titokzatos, érdekes. (Leikesen.) Olyan, mintha orosz kémné lenne, nemzetközi vasuti tolvaj, vagy pénzhamisító banda feje.

Piri (bután): Én soha nem vettem észre rajta ilyesmit.

Röné: Te lángész!

Adél: Édes nő és igazi dáma! Olyan jó,

egyenes stellungja van, olyan bátran bele-
néz az ember szemébe!

Röné: Igen! Belenéz az ember szemébe! És
belenéz az ember kártyájába is!

Adél (megutódva): Tessek?

Piri: Mi? Hogy?

Röné (csodákozók): Bámulafos! Ti még
nem vettétek észre, hogy ez az édes kis nő
csal? Azt hittem, mindenki tudja.

Piri: Az igaz, hogy folyton nyer. Évek
óta játszom vele. De nem láttam még a
pénzét.

Adél: De ha tudják róla, hogy csal, mért
tilnek le vele kártyázni? Mindenhová meg-
hívják. (Rönéhez.) Te is meghívtad!

Röné: Ő is szobadisz, mint Jenő. Olyan,
mint egy virágsokor a vacsoraszatnál.
Az ember nem tud haragudni rá. (Nagy fö-
lényel.) Mondjátok már, hogy összeszed
néhány pengőt. En nem sajnálom tőle. Olyan
rokonszenves.

Piri (boldogan): Éva hamisan játszik!
Rém érdekes!

Röné: S... s...

Piri: Mindenki szédülni fog, akinek elme-
sélem.

Adél (mérgesen): A kutyafáját! Belétöm-
tem az utóbbi időben apránként ezer pen-
gőt! De ennek vége. Ezentúl ránézek a kör-
mire!

René: Ne nagyon nézzetek a körmére és ne
nagyon meséljétek. Vegyétek úgy, mintha
nem szóltam volna egy szót sem.

Adél: Na hallod?! Ezt lenyelni?!

Röné: Le muszáj nyelni! Innen, az én há-
zamból ne kerüljön ki az emberek közé
semmi pletyka.

Adél: Erről az ábrándról mondj le. Jól
néz ki az a titok, ami beléink van eltemetve!

Röné (alattomosan): Már sajnálom, hogy
érintettam a számát! Úgyis eleget reszke-
k szegény Éváért. Egyszer mégis csak
botrány lesz körülötte. Képzeltétek el, mi
történne vele, ha valahol valaki a szemébe
mondaná, hogy csal!

Adél: Vége volna! Eltapsónák! Mert tud-
játok, nem olyan nagy baj, ha úgy asszonyt
ott találnak a babája garszónlakásán. Az
elől is szanatóriumba lehet bujni, ha valaki
az ékszerésznél véletlenül a retikülijébe
csúsztat egy gyűrűt. De abba még mindenki
belepustult, ha hamisjátékon csípték! —
Mi nők, nem ismerünk tréfát kártya-dolgok-
ban!

Piri (kéjelegve): Egészen lecsúszna. Nem
lehetne visszaközönni neki az utcán! Még
a legutolsó kávéházi bridzszsalónból is ki-
néznék!

Adél: A mi köreinkből mindenesetre el-
tűnne! Az ura kétségtelenül faképnél
hagyná! Talán még a családjá is szakítana
vele!

Röné: Ez mind szóról-szóra igaz. Ugy
nézek erre a szegény kis Évára, mintha
halálos beteg volna. Ő nem tudja, vacso-
rákra jár, nagy premierekre, elmegy Furt-
wänglert meghallgatni és közben rá van
írva a halál. Nem is értem, miért csinálja.
Annnyira kell neki a pénz, vagy csak rossz
szokásból? Olyan szegény, mintha kifeszít-
tett kötélén járna, mint egy cirkuszi akro-
batánál. Nem merek rászólni, rákiáltani, el-
veszítheti az egységnyát, lezuhanhat. Már
pedig én nem akarom összetörve látni,

Mert — akár hiszitek, akár nem — én ezt
a kis Évát úgy, ahogy van, minden hibá-
jával együtt, szeretem, szeretem, szeretem,
sőt imadom!... (A gyors, hangosan sut-
togó, a végén emelkedő beszéd után hirtel-
en eihallgat, mert a szomszéd szobából ki-
jön a szívre Eva és Jenő.)

Eva (elegáns, energikus mozgású, modern
fiatalasszony, az üres kártyasztalra néz):
Mi az? Még nem alakultatok meg?

Adél (egy kis éllel): Na hallod! Nálad
nélkül!

Piri (irigyen): Mit tudtatok ennyi ideig
beszélni? En velem soha, senki sem akar
kettesben diskurálni.

Adél: Mert buta vagy.

Jenő (felöltött jampec, lehet, hogy 40 éves,
lehet, hogy 60. Nincs kellemetlen külseje.
Legrosszabb poénje, hogy a smokingjának
a válla túlságosan szélesre van tömve. Nagy-
on fölényes): Meséltem a mi jó Évánk-
nak egyetmást az életről.

Eva (a nőkhöz, mosolyogva): De milyen
szenzációkat! Elmondta, hogy látta az ura-
mat a Kigyó-utcában egy szép, vörös nő-
vel. Aztán rögtön megvigasztalt, hogy ne
törődjem vele. Mert ha dolga van is az
uramnak azzal a vörös nővel, az ilyesmi
náluk férfiaknál nem számít. Felvilágosít-
tott, hogy a házasság egy barbár kor ma-
radványa. Hogy a szerelem csupán fizikai
inger. Végül visszamondta, hogy a Zserbó-
ban a válasunkról pletykálnak. Illetőleg
arról, hogy az uram akarna válni, de én
nem akarok, mert nem vagyok megelé-
gedve azzal a tartásdíjjal, amit kaphatnék.
(Nevet.) Be vagyok olva mindenféle mé-
reggel, három napra. Csak az vizgatalt egy
kicsit, hogy mindjárt römizni fogunk! (A
kártyasztalhoz megy, felveszi az egyik
friss, felbontatlan csomagot.) Oh, még régi,
aranyszélű Piatnik! Milyen guszthus lesz
osztani ezzel. (Spontán elragadtatással meg-
csókolja a paklit, aztán felbontja, az asz-
talnál állva, keverní kezd a kártyát.)

Röné (a férfيهöz, aki keresgél valamit):
Ott a havanna, Jenő! Vegyen belőle. De
csak otthon gyujtson rá. A szivarfüstöt
nem bírom.

Jenő (mialatt zsebretesz néhányat a sziv-
varokból): Csókolom! Hálából elkísérem
holnap a fogorvoshoz!

Röné (a nőkhöz): Hát nem mondtam, hogy
Jenő egy angyal. (Kedveskedve megcsípi
Eva álkát, mézesen.) És mit akar a másik
angyalka? Akar az angyalka egy finom
barackot?

Eva: Köszönöm, nem kérek semmit! Nem
akarok berügni!

Adél: En innék egy whiskyt. (Lujza be.)
Piri: En is!

Röné (a szobalányhoz, aki közben újra be-
jött): Lujza, van whisky? Jég? Jól van, lá-
tom! Lefekhet.

Szobalány (a kártyasztal mellé tojja a
kerekes üvegastaltkát a palackokkal): Ke-
zít csókolom.

Röné (szeszélyesen): Különben ne feküd-
jön le. Hátha szükségünk lesz valamire!

Szobalány: Igenis, kezét csókolom. (El.)
Eva: Van itt minden. Mire lehetne szük-
ségünk? Mondd szegény lánynak, hogy le-
fekhet. Rosszul érzem magam, ha tudom,
hogy valaki viraszt miattam!

Röné (egy kicsit pikírtén): Nemcsak miattad virraszt, aranyosom. (Körülmutat.) Mi is élünk! Hadd virrasszon! Azért ize-tem.

Eva (közben összekeverte mind a két paklit): Huzunk a helyre?

Piri: Eppen négyen vagyunk. Ne játszunk egyszer inkább bridzset? Az mégis olcsóbb.

Eva: Olcsóbb, de unalmasabb. El lehet aludni mellette.

Röné: Tegyük félre a zsetonokat. Érdekesebb az eleven pénzt kezelni.

Eva: A zseton viszont egyszerűbb. Ha élő pénz forog, soha sincs elég apró.

Röné: Hol kell itt apró? Tíz pengő a kopogás.

Adél: Az igaz, irtó nagyban játszunk. Én szívesen lemennék a felire!

Eva: De minek, ha már egyszer megszoktuk az erős játékot? (Egyenesen Adélhoz): Nem ismerek rád, Adél. Te vagy óvatos? Ebben a csipkében, ezzel a tizkarátos kóvel a gyűrűdben? A retikülöd is biztosan tele van tömve százassal.

Adél (sóhajtván): Hiszen éppen ez az, szívem. Teneked könnyű.

Eva: Hogy-hogy könnyű? Maradtam adósa valakinek?

Adél: Ne haragudj, életem, de nem is maradhattál, mert sohasem vesztettél. Ha megcsinálnánk az utolsó felév statisztikáját... (Dühbe jön.) Különböznél vigye el az ördög! Bánom is én, gyereink! Nem vagyunk már gyerekek. Vigyázzon mindenki a bőrére.

(A helyválasztás szertartása után leülnek. Mind a négyen gyakorlott kártyások. Ugy tartják a kártyát, olyan rutinnal osztanak, húznak, fizetnek, mintha egyszerre négy nagy sebészprofesszor operálna egy asztalnál. A sáma, gyorstempójú, elegáns játék alatt folyik a dolog.)

Eva (a férfihez, aki mögéje állt): Ne haragudjon, Jenő. De jobban szeretek kibic nélkül játszani! (A férfi egy sértődött pardonnal tovább lép.)

Röné: Jöjjön ide, Jenő. Üljön le mellém. Akar bent lenni nálam egy tizeddel?

Jenő: Magánál benne lenni? Ez volt az álom! (Letelepedik Röné mellé.) Ha bevesz, beszállok egy ötödéllel is!

Röné: Angyall!

Piri: Nem tehetek róla, de iszonyúan szeretek kártyázni! Nincs ennél jobb szórakozás. Nekem mesélhetnek Toscaniniról.

Adél: En is imádom a játékot! De nemcsak a kártya miatt. Szeretek ülni. Ha járok, mindenki láthatja, hogy milyen rossz vagyok alól! Ha leültem, deréktől felfelé még egészen jól festek! A Semmeringen belémszeretett egy krupié, nem tudhatta szegény, mi van az asztal alatt!

Eva (szárazon): Kettővel zárok!

(A nők némán leterítik a kártyájukat. Röné összeadja és felírja a poéneket.)

Adél: Ki kopogott először? Na ki? Az édes kis Eva kopogott először.

Piri (osztás közben, kíváncsian Évához): Te magad említetted az előbb, hogy valami pletyka van veled. Igaz, hogy elvált?

Eva: Nem tudom. Lehet. Jenő azt mondta Jenő (sertbádtten): En csak azt mondtam, hogy hallottam. Megmondtam, hogy hol hallottam és kiktől hallottam. Miért! Olyan hihetetlen! Hol van ma házaspár, akikről ne lehetne elhinni első szóra, hogy válnak?!

Piri (készpénznek veszi a pletykát): De azért még együtt laktok?

Eva (mosolyogva): Együtt.

Piri: Egy szobában alusztok?

Eva: Nem. Az uram a dolgozószobájában alszik. Divánon.

Piri: Ahá!

Eva: Semmi, ahá! Az első perctől kezdve így rendeztük be.

Piri (irigyen): Csak én nem tudom rávenni Lajost a külön hálószobára. Pedig megvadolok a hortyogásától.

Eva: Mi nem a hortyogás miatt alszunk külön. Nem akarjuk zavarni egymást. Gyuri jár az ő férfidolgoi után. Én is elég önállóan élek. Esetleg alszik, amikor hazamegyek, vagy én alszom, amikor ő hazajön...

Röné (közbevág): Azt sem tudod, hogy hol van most az urad?

Eva: Fogalmam sincs róla. Talán a vörös nével. — Talán kártyázik ő is valahol! (Nyugodtan.) Káró flözsi! (Leteríti a kártyáját.)

Adél: Mutasd szívecském! — Szenczációs! Jenő (ízgattottan): Majdnem handflözs! Micsoda mázli! (Évához.) Magánál benne mernék lenni a felivel is!

Adél (ingerülten): Na, ki csinálta meg az első flözst? — Az édes kicsi Eva csinálta meg! Nem is csekélység! Ezen az egy kun már egy kalapot vehet a Váci-utcában! (Rönéhez, aki a táblát kezeli.) Szabad megtekinteni a táblát?! — Szent Isten! Minusz huszonháromja van és mi a 80 körül mászkálunk! Vigyázatok kérlek, mindjárt kibukunk a buliból mind a hárman! (Pirire néz.) Persze! Nem ül előtte senki!

Piri (tiltakozik): Tőlem nem kap lapot! Ő maga húzza!

Röné (átszól az asztalra és megfogja Adél kezét, aki dühösen kever): Álljunk meg egy pillanatra! Igyunk valamit!... (Évához.) Engem úgy érdekel, hogy mi van veletek, mert végtelenül szeretek, drágám. Ne tréfálj, hanem mond meg, mi az igazság! Annyi mindent beszélnek!!

Eva: Már megmondtam!

Röné (mosolyog): Saját magadon is könnyenítél velem! Itt ülünk — a három legjobb barátod!

Jenő (feláll): Pardon! Én kimehetek!

Eva (lesujtón): Maradhat!

Röné (idegesen): Üljön le, Jenő. Maga most nem fontos. Ne akarjon minden dologból szőlőszámat csinálni magának! (Évához.) Folytasd angyalakam!

Eva: Nem tréfáltam. Nem tudok semmit. Olyan modernek vagyunk, hogy két nap óta nem is láttam az uramat! (Egy kicsit önmagához is beszél.) Azóta történt volna valami a hátam mögött? Nem hiszem, de nem lehetetlen! Bevallom, hogy mialatt Jenő beszélt, jéghideg lett a kezem a félelemtől! Merjem tovább is szeretni az uramat? Vagy ne tolakodjam?! Említsem meg előtte, amit hallottam? Vagy ne említsem? Nagy zavarban vagyok drágám, nem tudom, hogy mit csináljak? Nincs szilárd talaj a talpam

INGYEN COCKTAIL

RECEPTEK

SEIDNER LIKÖRGYÁRÁBAN

Budapest, VII., Hársfa-utca 28. (Kimérés)

A KAKUKBAN a halvacaóra: halász-
lé tőrőscsuszával 16-
len is csak 2 pengő
I., ATTILA-KÖRÚT 22 — TELEFON: 150-789

(*Emeltekben.*) Csak egy bizonyos!
(*A férfi felé fordul.*) Hiába hallotta a leg-
jobb forrásból kedves Jenő, ostobaság, hogy
én a tartásdíjon alkudozom! (*Energikusan.*)
Mondja meg a forrásának: ha egyszer csak-
ugyan elválnék, egy pengőt se fogadnék el
az uramtól. (*A felsugárzó szeretettől, nagy
bensőséggel.*) Hiába titkolja az uram előt-
tem, tudom, hogy gondokkal küzdő ember!

Adél (*Evához*): Edes fiam, ez megiehető-
sen unalmas volt! Azt hittem, hogy valami
pikáns részletet hallunk. Hogy a férjed
morfinista, hogy a szabónőd beperelt hitele-
zési csalásért!... Ehelyett azt meséltél el,
hogy milyen nagy jellem vagy! (*Türelmet-
lenül odatartja a kártyát.*) Inkább emelj
már, kérlek!

Eva (*emel és a legelső lapot lehúzza ma-
gának*): Zsóker!

Adél (*dühösen*): Ejha! Még ez is hozzá!

Eva (*maga az előbbiek miatt ideges, ezért
a normálisnál ingerültebb rendutasítással*):
Mit jelent az, hogy: még ez is hozzá? Mint-
ha valami trükköm lenne zsóker emelni!?

Adél (*a háziasszonyhoz, méltatlankodva*):
Nézd már, hogy legorombib! Ezek óta tū-
róm, hogy fosztogasson és a tetejibe még
gorombáskodik velem!?

Röné (*alattomos nyájasággal*): Ne vesze-
kedj, edes Évám! Igazán, nincs okod rá.
Adél úgy szeret és olyan türelmes hozzád!

Eva: Mi az, hogy »nincs okod rá!« És mi
az, hogy »türelmes hozzáam!« (*Élesen szembe-
fordul Adéllal.*) Mondd a szemembe mind-
járt, hogy csalog!

Adél (*kolerikus természet, nem tud ural-
kodni magán*): Mért akarod, hogy éppen én
mondjam a szemedbe, drágám? — Mondja
más! — Eleget mesélik a hátad mögött!

Eva (*hátrébb tolja kicsit a székét az asz-
taltól, harciasan*): Ki meséli?

Adél: Százezren!

Piri (*gyönyörrel*): Negyedórával ezelőtt
hallottuk Rönétől!

Eva (*Rönére mered*): Te mondtad!

Röné (*még védekezik*): Én csak azt mond-
tam, szívem, amit én is hallottam! (*Piri-
hez, mérgesen.*) Mit jár a szád?

Eva (*késégbesúv, hangosan, vádolóan*):
Szóval mégis te mondtad! Te terjeszted!

Röné: Ne kiabálj!

Eva: De kiabálok! Ez gyalázatos raga-
lom!

Röné: Nézd angyalkám! A vendégem
vagy. Fékezmem kell magam! Nem tudok
mit csinálni veled! Légy erre tekintettel.
Ha akarod, kifizetjük a differenciát és fel-
függesztjük a játékot! Igyál egy konyakot!
Adok egy bromót! Akarmit csinálhatsz!
Csak ne csinálj botrányt a lakásomban!

Eva (*Rönéhez*): Mindig éreztem, hogy el-
lenségem vagy! Halálos ellenségem! (*A
többiekhez.*) És ti is bele tudjátok fojtani
egy kanál vízbe! (*Feláll. A másik három
nő is feláll. Farkasszemet néznek egymás-
sal.*)

Adél: Jó ez a kanál vízbe való befojtás!

Inkább hálás lennél, hogy úgy tejelünk ne-
ked, mint egy tehenészt!

Jenő: De hölgyeim! Szeressük egymást!

Eva (*Pirihez és Adélhoz*): És ti elhisz-
tek neki ezt a hazugságot?

(*Egyszerre kibálnak. Botrány.*)

Adél: Beszélj csendesebben. Igen?

Piri: Mit támadsz meg engem? Kikérem
magamrak!

Röné: Azt mered mondani nekem, hogy
hazudok? (*Indulatosan az asztalra vág,
úgy látszik, mintha meg akarná Évát tá-
madni. Piri közbeugrik. Az asztal feldől.*)

Eva (*villog a szeme*): Azt! Hazudtál!

Röné: Már kértelek rá, hogy ne kiabálj
itt! (*Durván.*) Odahaza kiabálj!

Eva (*hána alá veszi a retiküljét*): Kísér-
jen haza, Jenő!

Röné (*mint egy kofa*): Jenő! Ha meg mer
mozdulni, soha többé nem teheti be a lá-
bát a házamba!

Jenő (*egy pillanatnyi lelki vívódás után
a háziasszony havannái mellett dönt, mélt-
atlankodva*): Ne veszekedjen velem, Röné!
Talán megmozdultam már! Ugy állok itt,
mint egy szobor!

Eva: Szóval nem kísér haza?

Jenő: Sajnálom, kérem! Becsületbeli ügye
van, előbb intézze el.

Szobalány (*a kiabálásra bejött*): Szólitani
tetszetek? (*Látja a felborult asztalt, sze-
degetni akarja a leesett és szétgurult hol-
mit.*)

(*Mindenki hallgat.*)

Röné: Ezt most hagyja Lujza, menjen
és telefonáljon taxiért. A nagyságos asz-
szony el akar menni... (*Gesztust csinál
Eva felé.*)

Szobalány: Igenis, kérem. (*Kimegy.*)

Eva (*rövid némajátéka van. Aterzi egész
borzalmai a ténynek, hogy csalónak bélye-
gtek és kidobták. Ez először összetöri,
csaknem sírva fakad. Majd felülkerül benne
a büszkeség és a düh. Halkan, megvetőn,
szinte undorodva*): Nyomorultak! (*Végignéz
a társaságon, aztán a fejét felemelve, gő-
gös válltartással kisuhog a hátsó ajtón,
amerre a szobalány ment el.*)

2. kép

(*Szín: Elegáns, pesti klub terme, ahonnan
a kártyaszoba nyílik. Ugyanaznap este,
azaz már késő éjjel, pár szóval a történetek
után.*)

Pincér (*kijön a kártyaszobából, a hátsó
ajtón, egy csomó kávéházi edénnyel, üres
csészékkel, stb., amelyeket letesz oldalt,
egy asztalra. Ez nem rend, de mindegy,
már késő van, hajnalodik. A személyzet fá-
radtan várja, hogy hazamehessen. Taka-
rékosságból el van otva a lámpák fele. A
komornyik újságot olvas, a zsetonos pa-
szianszot rak a szögletben.*)

Komornyik: Mindjárt vége. Megesküdtek
rá, hogy ez az utolsó pakli!

Zsetonos: Ne mondja! Megesküdtek?

Annyi hadihajója legyen magának, Ödön, ahány paklit ezek még lejártsanak a »beszültszóra utolsó« után...

Komornyik: Nincs értelme! A készpénz már e.t.únt. Mindenki hoz. Bónokat adnak egymásnak.

Zsetonos: Ki veszít?

Komornyik: Ez a Török doktor. Ez a mérnök. Teljesen kikészítették.

Pincér: Kin nézni szegényt. Ott ül a sarokasztalnál pirosra főzve — és közben lezseren mosolyog...

Zsetonos: Ajjé, szegény! Már mosolyog?! Akkor igazán vége! Amikor én bent voltam, még jobban állt. Akkor még sápadt volt és hányt osztozt, reszketett a kisujja.

Komornyik: Pedig ez a mérnök nem gazdag ember.

Zsetonos: Dehogyan gazdag! Gyöngyhalász! Tíz éve figyelem a játékát ebben a klubban! Eletbevágóan fontos neki, hogy nyeresjen!

Pincér: Én sajnálom! Szimpatikus egyén!

Zsetonos: Eppen azért veszít! Az összes szimpatikus, csinos, fiatal egyének kések lesznek a kártyán. Tudja, kinek való a kártya? Az öregeknek! Minél öregebb, gazdagabb és komiszabb valaki, annál inkább tud nyerni! Most is a vezér szedte össze a pénzt!

Komornyik: A vezér nem komisz ember! És csak azért kártyázik éjjel, mert nem tud aludni. Fél az ágytól.

Zsetonos: Szóval öreg és gazdag. Néha ez a két dolog is elég a nyereshez.

(A kártyaszoba ajtaja kinyílik. Mint az előbb, amikor a pincér kijött. Füst, világosság látszik rajta keresztül és látszik az ellipszisalakú zöld asztal, amelynél még ülnek néhányan. A komornyik leleszi az újsgót, a zsetonos abbahagyja a pasziánszot, amelyet diskurálás közben is rakott, a pincér felgyújtotta egy csvarintással az összes villanyokat. Mindhárman felállnak a színpadra lépő két klubtag tiszteletére.)

1. Klubtag (szmókingban van. Pincérhez): Vacsora után jöttem. Köszönöm. Nem volt semmim!

2. Klubtag (közönséges zakóban): Volt egy menüm. Éjjel egy parizerem, két hosszúlevesem, kilenc feketém és adjon egy skatulya extrát. *(Egy zsetont dob az asztalra.)* Ez a zseton még a bakkból maradt. Váltás be!

(A pincér hátramegy a pakkal a zsetonoshoz.)

1. Klubtag: Mit szól, milyen fantasztikus malőrje volt Töröknek? Szinte statisztikai lehetetlenség, hogy valaki órákon át ne tudjon egy bankot csinálni!

2. Klubtag: Van az néha így, hogy az emberre ráül a pech!

1. Klubtag: És mit gondol, »jó« a Török arra, amivel adós maradt? Mert mindenkinek »hozz«, azt látta?

2. Klubtag: A fizetési készség, azt hiszem, megvan benne! De ha jól tévedek, félét is bele fog telni, amíg kinyögi a pénzt. Nincs neki egyebe, mint a pucér beszülete...

1. Klubtag (bosszúsán): Abszolúte nincs már gavallérmorái. Régen mindenki kutya kötelességének tartotta, hogy 24 órán belül rendezzen! Most? A mult héten nekem adós maradt egy kelbarátunk. Parti után röhgve a szemembe mondta: ha huszonnégy óra múlva nem fizetek, főbelöheted magad, öregem!

2. Klubtag: Nahát ez a Török nem ilyen ember. Ha van neki, szeret fizetni. De mikor van neki? Ideg kell hozzá kivárni tőle a pénzt. Mindenesetre piszkálja meg időnként.

Komornyik: Jó éjszakát!
(Elmennek balra a hajlongó személyzet előtt, nem köszönnek.)

Zsetonos (a karkötő ódjára néz): Hajnali félöt. Nekem nem baj, alhatom délutánig. De ezek az urak reggel kilenckor, megbotorválkozva, bent vannak az irodájukban. Délben a korzóra mennek. Éjjel itt ülnek. Hogy bírják? En falusi gyerek vagyok, tudom, mit bír egy aratólegény! Hát ezek a penészes kártyások edzettebbek a kubikosknál!

(A hátsó ajtó megint kinyílik, kijön a színpadra a felbomlott smenpartí végső maradvéka.)

Török (jólöltözött, rokonszenves, fiatal férfi. De semmiesetre sem szerelmes színesz.) Annál sokkal keserűbb és keményebb. *(Előreint a 3. és 4. Klubtagokat):* Bocssátsatok meg, de haladékat kell kérem. A heti kliringkor sem tudok fizetni. Pár hetet kérek. Esetleg két hónapot. Momentán nem tudok fizetni.

3. Klubtag (hidegen): Kellemetlen. Tudniillik én is veszto vagyok.

4. Klubtag: Ugyanígy vagyok én! Tizenkétezeret hozok a vezérnek.

Török (megrezen a hangja a szegventől, hogy könyörögnie kell): Teljesen kiválsz. Idő kell, amíg talpraállok! Azt akarjátok, hogy vonjam le az erkölcsi konzekvenciákat?

3. Klubtag (savanyúan): Nem mondom, hogy légy öngyilkos. De legalább egy megjegyzést engedj meg: a dolog kellemetlen.

4. Klubtag: De milyen kellemetlen!

Vezér (meggyőttörtarcú öreg úr, a szklerózis ezerféle mellékajával. Kénytelen volt hallani az idegesen emelkedő párbeszédet. Előrejön): A differenciáról beszélnek? *(A két klubtaghoz):* Akarják, hogy az adóságaik fejében átvegyem Török úr tartozását?

3., 4. Klubtag (egyszerre): Boldogan!

Török (zavarban): Igen... de én... momentán nem tudnék teljesíteni...

Vezér (közbeadg): Tudom. *(Nyomatékosan):* Én varok!

4. Klubtag (Törökhöz): Hát akkor rendben van, kérlek. *(Cédulákat kapar elő, keresgél.)* Én kapok tőled...

Vezér (gesztussal): Majd a részleteket holnap. Fáradt vagyok már. *(Leül.)*

4. Klubtag (udvariasan): Kérem. Majd holnap. Jóéjszakát kívánok. *(Török felé megkönnyebbülve.)* Szervusz. Gyuri.

3. Klubtag: Várj! Mehetünk kocsin! Jó éjszakát és szervusz! *(Elmennek. Török utánuk morog: szervusztok.)*

(Személyzet is eltűnik valamerre.)

Török (minden extázis nélkül, egyszerűen, de nagyon melegen): Az elszórt készpénzt nem banom, bár gyászos dolog lesz megkoplalni. De az adosságmocskot nehezen tűröm magamon. Régimodian szólva, a beszületesem tetszett megmenteni. Minek köszönhetem a jóságát?

Vezér: Férfiak vagytok. Segítsünk egymáson, ha tudunk! (Pitulásdobozt vesz elő, lenyel egy pasztillát, kortyint egyet a pohár vízből, amelyet a pincér már előbb eléje készített.)

Török (gyöngéden): A gyomor miatt?

Vezér (fásultan): Rossz a szívem.

Török (zavartan): Gyönyörű hajnal van odakint. Jót fog tenni egy kis séta. Hazakísérhetem?

Vezér: Jaj barátom, ha én még sétálni tudnék! Én már ott tartok, hogy ha sokáig ültem, ki kell pihenni magam egy második széken! (Helyet mutat maga mellett és amikor Török leült, nagyon komolyan): Miért kártyázik fiam? A kártya méreg!

Török: A nikotin is méreg, mégis cigarettázunk. (Kitör belőle az őszinteség.) Muszáj kártyáznom.

Vezér: Senkinek se muszáj kártyázni.

Török: A dolog úgy áll, hogy dolgozom, mint egy ló és nem keresek eleget! A kártyásnak mindig van pénze. Ha nyerek, jó. Ha vesztek! Egy kilóval több gond a nyakamon. Olyan mindegy már.

Vezér: Nem kell költekezni.

Török: Mit csináljak, ha ilyen átkozott, könnyelmű természetem van? Hozzászoktam egy bizonyos színvonalhoz.

Vezér: Miféle színvonalhoz?

Török (magyarázza): Ha jön a május, megszáll a vagy és kovászos uborkát rendelék a vendéglőben. Szeretem a jó fehérneműt. Ha esik az eső, taxiba ülök. A feleségem imádja a zenét, koncertbérletet vettem neki. Telefonelőfizető vagyok. Lehet, hogy erkölcselenség, mégis bevallom, hogy nagyon ragaszkodom ezekhez az apróságokhoz.

Vezér: Ma éjjel valami különös céllal ült le játszani. Ismerem az ilyesmit. Látam a kézmozdulatán, ahogy a lapot vette.

Török: A vesémben tetszik látni. Szerettem volna nyárra csináltatni egy fehér szmokingot. Aztán szerettem volna elmenni Olaszországba. Tanulni. Megnézni az új országokat. Mérnök vagyok, útépités a specialitásom. Kaptam is egy ajánlatot Jávából.

Vezér: Jávából?

Török: A holland kormány utat épít, mélyen, bent a szigeten. Maláriás, gonosz területen. Oda keresnek sorsüldözött országokban kétségbeesett existenciákat. Mert a dolog veszélyes! Majdnem olyan kalandos, mint az idegenlegió.

Vezér: Oda akar na menni?

Török: Nem akarok. Itt van ebben a városban mindenem. Imádom ezt a várost. Az uszodáit, a színházait. A média szívat. A koménymagos kenyerét... De ha muszáj lesz?... Az előbb, amikor az utolsó bankomat kihúzták, úgy éreztem, mintha már ott is lennék.

Vezér: Itt hagyná a feleségét? Azt a bájos teremest? Amikor meghazasodott, azt hittem, megkomolyodik!

Török: Oh, kerem, mitől komolyodnék meg? A feleségem a tenniszgrundon ismert meg. Azt hitte a fiatal fejével, hogy egy barnára sült, porcellánadrágos felisten vagyok. Már most magyarazzam meg neki, hogy csak egy középkeresetű, peches magánmőrök az ura? Taszítsam bele a borjúpörköltszagú szegénységbe? Nem tudom megtenni, kérem. Nem engedi az önérzetem. Dugdosom előle a bajjaimat.

Vezér: Miért? Olyan pazarló asszony a felesége?

Török: Dehogy, kérem, a perverzításig fukar. Térdreesik egy pengő előtt. Nem is értem, miből olyan csinos, olyan elegáns, hiszen annyi pénz sem kell neki, mint egy kanárinak. Hogy egészen őszinte legyek, ma éjjel főleg miatta kártyáztam. Szerettem volna elvinni Brioniba. Vagy akár-hova. Csak menekülni innen!

Vezér (csodálkozik): Menekülni?

Török: Igen, kérem. Ez is hozzátartozik az ügyhöz. Tudniillik a közvélemény már régen elválasztott bennünket.

Vezér: Hogy érti ezt?

Török: Úgy kérem, hogy a világ tudja, amit a feleségem még nem tud. Hogy nekem nincs módom, talán jogom sincs, kiszajátítani magamnak egy ilyen finom asszonyt. És a jóbarátok előre leszámítolják az összeomlásomat. Ez elől szeretnék menekülni. Csak pár hétre. Csak egy kis levegőt. Mert a sok undok fecsegés még csakugyan elrontja az életünket. Úgy állók kérem, hogy néha már alig merem szeretni a feleségemet. Bújok előle. Elhanyagolom. Talán már rám is uti miattá. Pedig alapjában véve, azt hiszem, összeillünk. (A fejéhez kap, elkezerve.) Mit csináljak? Hazudjam, vagy bevalljam neki, ami ma éjjel történt velem?

Vezér (egy kis étel): Persze! Gyerekkül nincsen.

Török: Oh, kérem, de boldog lennék, ha egyszer megengedhetnék magunknak ezt a luxust.

Vezér (megrovón): Ne panaszkodjon! Minden panaszos szavában benne van az ifjúság öröme. Asszony. Szerelem. Küzdelem. Csak egy igazi baj van. Az, ha az ember öreg.

Török: Ne tessék hinni! Minden veszedelemben forog. Hol kezdjem a védekezést? Merre harapjak? Tűrjem, hogy leterítse nek? Tessék elhinni, ez olyan kín, hogy ehhez képest gyönyör az öregség, a legkényelméletlenebb profézissel és a legcsúnyább közszénnel együtt... Bocsanat... (Zavartan elhallgat.)

Vezér (jóságon): Ne féljen. Nem sértődtem meg. Adja ide, fiam a karját és kísérljen le a lépcsőn. (Rátámaszkodik a fiatalember karjára és megindulnak.)

3: kép

(Szín: Modern női hálószoba. Nem nagyon gazdag, de rendkívül stíma, gusztyusosan egyszerű. Különbömben mindebből nem sok lát-

szik a kép legelején. Mert még éjjel van, illetőleg hajnal. A színen áziros, mélykék sötétség. Azért annyi kivethető, hogy a megvetett, alacsony ágyon egy női alak ül mozdulatlanul. Néhány pillanat múlva a kékség ártatlanabb lesz, derengeni kezd, közledek a reggel. Most már látszik, hogy a mozdulatlanul ülő nő: Éva. Kalap van rajta. Amikor haza érkezett az affér után, leülhetett az ágyára. És így maradhatott ott kővé merevedve, összetörve, órákon át. Léptek hallatszanak. A szomszéd szobában, amelynek az ajtaja nyitva van, felgyúl a villany. A fény beömlik a hálóba, megvilágítja az ágyon ülő, még mindig mozdulatlan asszonyt.)

Török (belép, felcsavarja itt is a villanyt, megiepetve): Te még ébren vagy? (Bámulva nézi a feleségét.)

Éva (lassan a férfi felé fordítja a fejét. Mintha álomból ébredne.) Vártalak. (A helyzet meglehetősen kényes, a férfi is, az asszony is súlyos dologról kénytelen beszélni, a párbeszédnek ettől a pillanattól kezdve mégsem szabad túlságosan drámai-nak lenni. A házastársak közvetlenül beszélő, modern emberek. Csak néhol, egy hangrezenés, egy sóhaj, egy indokolatlan szünet árulja el, hogy sorsdöntő ügyekről van szó közöttük.)

Török: Mióta vársz?

Éva: Még éjjél sem volt, amikor hazajöttem.

Török: Most hajnali öt. Öt óra hosszat ültél itt?

Éva: Ezre sem vettem. Talán aludtam is. (Megdörzsöli a szemét.) Mindjárt magam-hoz térek.

Török (megijed): Mi van veled, drágám? Milyen az arcod? (Leül a felesége mellé, nagy gyöngédséggel és szakértelemmel levezi a kalapját, mintha pásztorórán lennének.)

Éva: Mi van az arcomon?! (Megkeresi a retiküljét, amelyet maga mellé dobott az ágyra. Kinyitja, kiveszi a poudrierjét, aztán lejtí az egyik szobát, mint akinek csak az ösztöne működött, de ereje már nincsen ahhoz, hogy kipúdereze magát.)

Török (fokozódó megdöbbenéssel): Sirtál?

Éva: Nem. Csak gondolkotam.

Török: Ertem! — Itt ültél, vártál! Gondolkotál ezen a te komisz uradon!

Éva: Rajtad is! Magamon is. Mindaket-tönkőn!

Török: Nem védekezem! — Egész éjszaka kártyáztam!

Éva (szelíden, melegen): Kártyáztál, drágám?! — (Gyöngéden.) Vesztettél?

Török: Vesztettem! Mindent elvesztettem, amim volt. És még a tetejébe egy esomót. Ha hirtelen vakbélrohamot kapnék és meg kellene orválni, nem tudnék borralvált adni a műtőszemélyzetnek. Ha rendes háztartásunk volna, reggel nem kapnál piacra pénzt! (Felkiált.) Ha már mérnök vagyok, legalább vegyész lennék! Biztosan kitalálnám kivomban, hogy kell pénzt csinálni a levegőből.

Éva: Ne bosszankodj! — Vesztettél, hát vesztettél! Mással is megeshet!

Török: De az már ritkábban esik meg, hogy valakinek az egész élete arra legyen felépítve, hogy nyer vagy veszít. Mert ha

még szerencsés lennék, vagy szabályos kártyasobátöltelék, aki este kel fel és reggelig kiüti a mindennapi tíz pengőjét! De én beleőrülök, annyit muszáj csak úgy mellékesen dolgoznom! Szépményű, divatos fiatalember vagyok! — Férj!... (Szenvedélyes önváddal.) Férj?! — Egy daxlit nem volna szabad rám szabádníni! Azt sem tudnám tisztességesen eltartani!

Éva (halkan): El akarsz hagyni?

Török (melegen): Téged elhagyni, drágám?! — Hogy jut ilyesmi az eszedbe? — Csak arra gondolok, hogy ha rámunsz, vagy ha nagyon elzúllók, hogy csöndesen félreálljak az utadból.

Éva (görcsös sóhajjal): Legjobb, ha elhagysz! Gyázatos szörnyeteg vagyok!

Török (pillanatnyi szünet után. Hémülden): Csak nem azt akarod bevallani, hogy — megcsaltál?

Éva (elsuhanó, meleg mosoly után): Nem tudnák megcsalni, drágám!... (Megkeményedik a hangja.) De bepizkollak! Nem érdelem meg, hogy a nevedet viseljem!

Török (tűrelmetlenül): De miért? Gyerünk már, a teremtésit! Hadd hallom, hogy miért?! (A felesége mellé ül, megfogja az állát, fellemeli az arcát, a szemébe néz.)

Éva (egy kis küzdelem után erőt vesz magán és amennyire lehet, száraz tárgyilagossággal): Nekem, ma, emberek előtt, azt vágták az arcomba, hogy hamisan kártyázom. És Röné kiutasított a házból! — Mert nála történt. Vacsora után. Rómizés közben...

Török (elengedi az asszony állát, feláll, hosszú csönd után): Lehetetlenség!

Éva (most már önkínzó részletességgel, szinte élénken): De igen! Betűről betűre így volt! Úgy kezdődött a dolog, hogy óriási rüssel indult a lapjárásom! Zártam, figurát csináltam, zsókert emeltem! Nagy pluszba kerültem az első tíz percben... Megjegyzést tettek. Visszafeleltem! Szó szót követett... (Szünet.) ... Erre megtörtént!

Török (mintha hirtelen berekedt volna): Kik voltak ott?!

Éva: Rajtam kívül hárman ültek a partiban. Röné, Adél, Piri! És Rönének gibicelt egy Jenő nevű férfi, akinek nem tudom a vezetéknevét.

Török: Az a Jenő, aki mindenütt vendég?

Éva: Igen! — Amikor inzuláltak, megkértem ezt a Jenőt, hogy kísérjen haza, mert irtóztam az ajtón egyedül kimenni!

Török: Tisztességesen viselkedett az úton?

Éva: Nem kísért haza.

Török: Mi?

Éva: Nem akart.

Török (csaknem örvendezve): Nahát, ezt a frátert felfozom! Akárho! Ahol először találkozom vele. — Ezt becsületszavamra ígérem!

Éva: Ismered ezeket az asszonyokat? — Ezek ma reggel már hétkor felkeltek magukat, hogy elég korán kőrbetelefonálhassák a várost!

Török (tüzes elszántsággal): Na de én is felkötetem magam! (Határozottan.) Még ma édes fiam, karonfogva elmegyünk minden helyre, ahol csak az ismerőseink szoktak mozogni. Revolvert teszek a zsebembe! És ha valaki görbén merne rád nézni... vérfürdőt csinállok! Vérfürdőt!

Éva: Meg sem kérdezed, — igazat mondtak-e — Hátha csakugyan hamiskártyás vagyok?!

Török (először meghökken, aztán nagyon gyöngyöden): Ez engem ebben a pillanatban nem érdekel, drágám. — Most csak arra gondolok, hogy milyen borzasztó lehetett kimenni abból a szobából! Szinte látom a hátad, ahogy eltűnik az ajtóban... amint egyedül lemegy az üres lépcsőn és a kapu alatt csöngetsz a házmesternek.

Éva (hálásan): Köszönöm! Ez nagyon jó esett! Ezért rögtön megnyugtatlak! — Ne félj, nem vagyok sipista! Mindig korrekten játszottam, mint egy angol lord! Még azt sem csináltam soha, ami nőknél bevett szokás, hogy megpróbálják belepillantani a szomszédom lapjába.

Török (mégis csak nagyon megkönnyebül, boldogan): Na látod, szívem! Undok rágalom volt az egész!

Éva: Azért mégsem érzem magam büntetlennek. Furdal a lelkiismeret. Nem csaltam! Nem kellett! Volt éppen elég, másféle főroml!

Török: Miféle főrod?

Éva: Ami abból származik, hogy én szegény vagyok és akikkel kártyáztam, mindig gazdagok voltak! Kiválogattam őket! Ezért fogadtam el annyi meghívást! Hogy jóformán alig lehetünk együtt esténként? En voltam a lump! Nem te! Járkáltam ezek közt a pénzes emberek közt, mint egy gengszter, mint egy prémát kereső farkas a baromfiudvaron. Akármilyen ravaszok és mohók, nekik mégis csak könnyelmű szenvedély volt a játék, énnekem pedig józan ízlés! Ez behozhatatlan előny! Inkorrekttség volt kihasználni ezt!

Török: De mire kellett a pénz? Miért nem szóltál inkább nekem?! Mindig adtam, ha szóltál.

Éva: Nem akartalak terhelni. Főleg csak azért kértem néha valamit, hogy meg ne sértődj! Neked sejtelled sincs róla, hogy mibe kerül egy korrekt ruha, amiben biztosnak érzi magát az ember, egy üveg Chanel, ami édes és mégsem émélygős, egy igazán jó selyemharisnya... Tetszeni akartam neked!

Tudom, milyen kényes izléseid van! (Egy kis vád a hangjában.) Sajnos, te is azt a típusú nőt szereted, akin minden első osztályú!

Török: Te buta! Nekem kellenél egy örökmosható reformblúzban is, ami hátul zipzárra nyílik! (Elneveti magát.) Nem tudok haragudni, Pontosan az én esetem. En meg azért tornásztam, hogy könnyűmozgású világfinak láss!

Éva: Miattam tornáztál? Azt hittem, ilyen a természeted!

Török: Látod, erre volt jó ez a rémes éj-jel! Végre megismerhettük egymást!

Éva (összeborzong a visszaemlékezéstől): Hányszor üttem különböző kártyaasztaloknál, pirosra festett körmökkel, brokátba vagy aranylaméba öltözve, mint egy kalander, mint egy gyilkos... Es számolgattam, mennyit vihetek be másnap a bankba?... Jaj, de utálatos lehettem!

Török (megrökönyödve felkiált): Te pénzeket tettél a bankba?! Példátlan!

Éva: Ez volt a legfontosabb! Ezért túrtam el, hogy gyűlöljenek, gyanakodjanak rám! — Tudom, hogy az emberek útálják a nyerőt! Éreztem, hogy nő körülöttem a veszedelem! Nem törődtem veled, szomjas voltam a pénzre!

Török: Miért? A ruhát értem, a harisnyát is értem! — De azt csak nem hitted, hogy jobban foglalkozni szeretni, mert titokban pénzeket hordasz a bankba!

Éva (törődelmesen): Tudtam drágám, hogy a te életed ezerszer nehezebb, mint az enyém! — Elképzeltem, hogy milyen meredek szélén jársz örökösen! Egy kis tőkét akartam gyűjteni, amelyről nem is álmodsz! Pillanatnyi segílyt, hogy ne egészen keményen essél, ha egyszer baj történne veled. Most itt van... Sokat küzködtem hónapokon át... vagyont nem szereztem, de mégis van valami tartalékunk... Ne törődj a reggeli piaccal, szívem! (Zokogva.) Körülbelül négyezer pengő nyert pénz lehet a csekkzámlámon. (Most hagyja el az ereje, zokogása fokozódik, végigdől a megvetett ágyon.)

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

1. kép

(Szín: Gazdag pesti nagypolgár dolgozószobája. Rendes, konzervatív dolgozószoba, amelyben pamlag, múpálmafa és Wertheim-székény van. Erzik, hogy ajtaja egy tágas, kényelmes lakás többi részébe nyílik. Idő: Az I. felvonás eseményei után másnap, késő délelőtt. — Vezér, Penelope, Daisy, majd I. és II. párbajsegéd, Inas. — Vezér az íróasztalnál ül és két bakfissal enyeleg, akiket láthatólag imád. A bakfissok a leányai. Ikerszerűen egyformán és kicsit gyerekesen vannak öltözve, mint akiket a szülők fiataknak. Angolul társalognak. Persze mindössze egy-két mondatról lehet szó. A vezér rossz, pesti angolossággal beszél; a lányok, mint akik már odakint tanultak. Inas névjegyeket hoz be tálcán.)

Vezér (megnézi a névjegyeket): Bejöhettek! (Inas el. A lányok is kimennek, miután az apjuk búcsúzóul majomszeretettel megcsókolja őket.)

(Inas bebocsátja a két párbajsegédet, akik a legjobb társaságból való gavallérok. A balkezükben magukkal hozták a kalapjukat és a keztyűjüket. Kicsit ünnepélyesek.)

Vezér (a vendégei elé megy, kezét fog velük): Isten hozta! Isten hozta, báró úr! Minek köszönhetem a ritka szerencsét? Ketten vannak az urak és sötét ruhában. (Nevet.) Csak nem párbajsegédek?

I. Segéd: Sajnos, telitalálat! Dr. Török György barátunk megbízásából kénytelenek vagyunk lovagias elégtételt kérni méltóságodtól.

Vezér (elhűlve): Tréfálnak!

I. Segéd (ő a tárgyalásvezető, a társa csak némán helyezel a háttérben minden szavának): Fájdalom, nem tréfálhatunk. A megbízásunk nagyon komoly.

Vezér (mégrebe jön): Megörült az az ember? Párba-ra akar hívni engem? Eppen engem? Miért? Ha az urak nem tudnák, én a felüket tegnap éjjel a legcsunyább

csávából húztam ki... Hajnalban úgy vált el tolem, itt a kapu előtt, mint a fiú az apjától. Majdnem megcsokoltuk egymást.

I. Segéd: Ezt is tudjuk. Eppen ez az, ami szornyú kínossá teszi az ügyet. Jaj, de kínos. Látom, hogy nem méltóztatik semmirol értesülve lenni.

Vezér (ingerületen): Nem vagyok értesülve. Fel vagyok háborodva. Hol az az ember?

I. Segéd: Az irodájában.

Vezér: Tudják a számát?

I. Segéd: 125—125.

Vezér (tárcsász): 125—125.

Dr. Török (telefonján hallatszik a csendes, majd felveszi a kagylót): Halló, itt dr. Török György.

Vezér: Maga az, barátocskám?

Dr. Török: Van szerencsém, vezérigazgató úr.

Vezér: Megismerte a hangomat? Igen, én vagyok. Mondja, bolond magat?

Dr. Török: Kérem, én már megszereztem a szükséges összeget és minél előbb önhöz fogom juttatni; de azt a két urat egész más okból küldtem a vezérigazgató úrhoz. Tegnap este a méltóságos asszony társaságában a feleségemet csalónak nevezte. Évát kétségbeesetten találtam otthon reggel, öngyilkossági gondolatokkal foglalkozott.

Vezér: Nem igaz.

Dr. Török: De igen, a feleségem sírva panaszkodott, hogy megalázták, kidobták az ön lakásából.

Vezér: Ez borzasztó, rettenetes.

Dr. Török: Ezek után beláthatja méltóságos uram...

Vezér: Dehát ehhez kell magának párba? Segédek? Nyilvánosság? El lehet azt intézni máskép.

Dr. Török: A legnagyobb zavarban vagyok...

Vezér: Rohanjon ide azonnal.

Dr. Török: Beláthatja, hogy ez roppant kínos.

Vezér: Micsoda beszéd az, hogy kínos? (Parancsolóan.) Rohanjon ide, várom. (Le teszi a kagylót. A segédekhez fordul): Köszönöm, uraim, majd elintézem ezt a számszámot velem magával.

I. Segéd: Remek megoldás. Alapjában véve boldog vagyok, hogy kimenekülhetek az ügyből. Nagyrabecsülöm Török barátomat, nagyrabecsülöm méltóságodat. (Bemegy a kabátjával.)

Vezér: Köszönöm, báró úr. (Kezet fog. Másikkal is kezet fog.) Isten velük. (A jobbajtóhoz kíséri őket, aztán visszamegy az íróasztalhoz, megtörli zsebkezdővel a homlokát, aztán harsogva kifújja az orrát, a keze reszket az ingerültségtől. Ahhoz az ajtóhoz megy, amely nem az előszobába, hanem balra, a lakásba nyílik; a küszöbről hangosan kiordít.) Róné! Gvere ide, Róné! Halló! Van ott valaki? Küldjék ide a feleségemet!

Szobalány (csak a hangja hallatszik kívülről): A méltóságos asszonyt?

Vezér (mérhetetlen gyűlölettel): Azt. A méltóságos asszonyt.

Róné (virós lábkörmökkel, ezüst szandálban, pongyolában, fésületlenül, de már kifeszve, megjelöli a színen. A fürdés és az öltözködés között van. Haragszik, mert za-

varták.) Mi az, mit akarsz? Ne ordítozz a család előtt, mint egy sakál. Így nem lehet kiabálni utánam. Ne nézz így rám. Nem félek tőled. (Egy kicsit mégis megszeppen, megdől a szoba közepén.) Mi az? Mi van itt? Még soha sem láttalak ilyen furcsának.

Vezér (az íróasztala mögé megy, leül, mint egy vizsgálóbíró): Mit csináltál te tegnap este?

Róné (hidegen, fitymálón, szemtelenül): Ja, már tudod? (Vállat von.) Kérlek szépen, az a nő csalt! Rajtakaptuk! Tennem kellett valamit!

Vezér (komolyan, nyomatékosan): Hallgass ide, Róné! Tudod te azt, hogy a viselkedéssel majdnem a halálba kergettéll egy rokonszenves fiatalasszonyt és egy korrekt fiatal férfit, aki velem is... üzleti összeköttetésben van? — Ez így nem maradhat! — Akár igaz, akár nem! Nem lehet embert öni ilyesmiért! — Jóvá kell tenned, ami történt! — Kérj tőle bocsánatot!

Róné (kegyetlenül): Nem kérek bocsánatot! Akasszák föl magukat!

Vezér (elsötétedő hangon): Hallgass ide Róné! Tizenöt éve élek veled. Most mondom meg neked először, hogy pontosan tudom, ki vagy, mit csináltál velem és a nevemmel évek hosszú során át — nem fontos! — Úgy jóllaktam veled, hogy bámultam a barátalmi gusztusát, akikkel együtt voltál!

Róné (élesen): Úgy?! — Hát akkor mért nem váltál el?

Vezér (sötétben, de nyugodtan, sőt kissé szomorúan): Nem váltam el, mert nem szeretem a heceket! És a gyerekeknek sem akartam az életét fölkaparni! De ez most más! A gyerekeim kedvéért együtt tudtam élni egy... egy... (megsem mondja ki a durva szót, hanem helyette csak nyel egyet)... ilyennel, mint te. De most nagyon figyelj, Róné! — Ha ezt a dolgot becsületesen el nem intézed, akkor végeztem veled! Akkor nincs többet tavasszal Velence, télen Partenkirchen és minden szezonban huszonöt kalap! Hanem visszateszlek oda, ahonnan fölvettelek! — Mert annyira még sem jutottam, hogy együtt tudjak maradni egy fedél alatt, egy — gyilkossal!

(Hosszú csend.)

Róné (nagyon megijed és kínjában mosolyogni kezd, odamegy a férjéhez, negédesen felül előtte az íróasztalra, hizelegve): Ja, ha te ilyen romantikus vagy, öregem, az más! Mondd meg őszintén, hogy szerelmes vagy abba a nőbe. Mert akkor boldogan kérek tőle bocsánatot! — Sőt, ideköltöztetem hozzá az albérlnőnek, ha akarod!

Vezér (halkan): Menj innen kérlek! Borzadok a közelségedtől! Elég nagy ez a szoba! Menj el tőlem, legalább három méternyire! (Ebben a pillanatban baloldalt kopognak, Róné lecsúszik az íróasztalról.)

Jenő (a kopogás után, meg sem várva a »szabad« ot, impertinensen belép, ugró láttá, mintha a házaspár szerelmes engyelgés után rebbenne szét. Melegletten bizalmaskodóan vigyorog): Zavarok?! — Nem tehetek róla!... (bókol Róné felé)... A királynő megengedte, hogy mindenhová benyithassak a palotáiban!... (Magyarázólag balfelé int)... Arról jöttem, a bizalmasabb ösvé-

nyen! (Miután kezét csókolt a háziasszony-nak.)

Vezér (fanyarul): Eppen jókor jöttl — Különben tudja Isten, mi förténik itt!

Jenő: Oh!... Gratulálok! (Rönéhez.) A királynőnek még szandál van a lábcskáján! — Pedig én azért jöttem, hogy — amint megbeszéltük — elkísérjem a fogtudorhoz!

Röné (a férjéhez): Na, itt van Jenő! Ő látta! — Mondja meg ő, hogy tehettem-e egyebet?!

Jenő: Azzal a hölgyvel? — Este? — (A vezérhez fordul.) A vezér büszke lehet házának asszonyára! Olyan bájjal és méltósággal viseledett, hogy élvezet volt nézni! — Magának az áldozatnak sem fájhatott túlságosan a műtéti! — Az én jószágos királynóm (Rönére néz.) chloretillel végezte, kéjgázzal.

Röné (a férjéhez): Na látod!

Jenő (a disszertáció hangján): Ambár, ha pedánsak akarunk lenni, talán nem is mondhatjuk arra a hölgyre, hogy »áldozat«. Az a házaspár, úgy, ahogy van, szerfölött gyanús társadalmi jelenség! — Engem egész télen át nyugtalanítottak! — Ha valahová együtt voltunk meghíva, mindig idegeskedtem, hogy egyszer csak eltűnik a bundám az előszobából! (Az inas bejött, a tálcán névjegyet visz oda a vezérnek.)

Vezér (megnézi a névjegyet, csaknem mo'hón): Vezesse bel! (Inas el.)

Röné (savanyú kíváncsisággal): Ismerősöm?!

Vezér (felemeli a névjegyet): Ez?! (Kajánul.) Igen! — mindhármunknak régi ismerőse!

Török (belép, előbb megriád, mint ahogy tőle is kellemetlenül megriád Röné és Jenő. Aztán legyőzi zavarát, tartózkodóan meghajlik a háziasszony előtt, majd némán kezét fog a vezérrel. Innen nyugodtan visszamegy a szoba közepére Jenőhöz és rettenetesen pofonúti.)

Jenő (mozdulatlanul áll a hatalmas csattanás után, mintha nem is vele történt volna a dolog. Majd úgy szólal meg, olyan fölénynyel és haragos méltósággal, mint mikor egy fejedelem kéri számon valamilyen alattvalójának illetlen viselkedését): Mi volt ez?
Török (pofonúti): Akar megegyet?

Jenő (hátrál, körülnéz, látja, hogy senki nem mozdul. A vezér szinte kéjelegve figyel. Röné szemérmesen lesüti a szemét, az az alak pedig ott áll előtte, felemelt kézzel. Most sem próbál védekezni, vagy pláne visszautni. Egész testében remegni kezd és felsikolt, mint egy nő): Segítség! Segítség!
Röné! (Miután még mindig nem mozdul senki, sőt ő maga sem, mindig vesz az idegein és az előbbi sértett méltóság hangján.) Köszönöm! Nem kell segítség! — Elintézem ezt az embert én magam! (Az öklével megfogja Törököt.) Meg fogja tanulni a nevémet!

Török (egyszerűen): Az remek lesz, mert eddig úgysem tudtam!

Jenő (reszkető szájjal, de végtelen magasságból, megrovón): Hölgy előtt így viselkedni! — Gyáva! — Gyáva!

Vezér (szánakozva): Menjen haza, Jenő!

Mosakodjék meg! — Hiszen mindjárt sírva iakad!

Jenő (gőgösen): Én sírva fakadok?! Én nevetek! (Keseűen.) Hahaha! (Miután kulapja, kesztyűje és sétatolja végig nála volt, kimehet, egyszerűen az előszoba felé, emelt fejével, meguccsúlva, mint aki valami nös-tettel kövölt el.)

Röné (mivel a távozó csak jeléje biccentett egy méltóságosat — hidegen): Isten vele, Jenő!

Török (a vezérhez beszél): Bocsánatot kérek a neveltlenségemért! — Kénytelen voltam vele! — Megesküdtem magamnak, hogy ezt az urat, ahol először meglátom, nyakonverem!

Vezér: Nem nagy baleset! — Lehet, hogy szabálytalan dolog volt. De ilyen jól irányzott pofont, hogy irigylem, hogy ezt tudja csinálni. — Én már ebből is kivénültem! Tanulta ezt maga valahol? — Csak úgy suhogott, ahogy nyeste.

Török: Tiszta szívből, őszintén adtam! Attól volt ilyen lendülete!

Vezér: Köszönöm.

Török (a zsebébe nyúl, csekklapot vesz ki a tárcájából): Most pedig tessék megengedni, hogy halás köszönettel kiegyenlítsek!

Vezér (álvesszi és megnézi a csekket): Teringettét, hol szedett maga össze reggeltől délig tizenhátezer pengőt?!

Török: Muszáj volt kérem, hát összeszedtem! Úgy éreztem, hogyha lovagiaskodni akarok, előbb rendezni kell (mosolyogva) föllelfelemmel a kártyaügyemet!

Vezér: Jó, jó! — De honnan vette? Nyerte valami hajnali partiban? — Amikor elváltunk, még elment valami tripóba játszani?! (Nézi a csekket.) Ne haragudjék, olyan meszeszerű!

Török: Nem, kérem! Reggel szereztem! Voltam tiz magánlakáson a barátainnál! Jártam bankokban! Százfélé telefonáltam az irodámból! Még a Rudas gőzfürdőbe is bementem, ahol szakmám néhány előkelősége szokott délelőtnként izzadni! Végül is összekalapáltam!

Vezér (elismeréssel): Nehéz lehetett! Ül-jön le!

Török (gesztussal): Egyszerűbb lett volna Soprontól Debrecenig hidat építeni! — De a sok szaladgálás közben mégis tettem egy őrvendetes megfigyelést.

Vezér: Micsodát?

Török: Kérem, én csak tisztességből vettem fel a küzdelmet! Nem ijesztettem meg Évát, de az éjszaka szentül meg voltam róla győződve, hogy ebbe az ügybe bele fogunk pusztulni mind a ketten! Törtém a ferjemet — hol kezdjem? — Hát legelőször is a pénz kellett... (Mosolyogva.) Önnek!

Vezér: Ugyan kérem!

Török: Azt hittem, már itt rögtön meg fogok bukni! És nem buktam meg! Megvették egy régóta nyavalygó szabadalmamat, előleget kaptam, lekötötték munkára. Általában mindenütt segítettek. Dagadt a mel-

Hölgyek jelszava:

Elegáns öltözködésünk titka

KLEIN ANTAL

Divatháza. Király-utca 49.

Teréz templom mellett. (Szemben a Nagymező-utcával)

Szövetek, selymek, vászonárúk, kelengyék!

CALDERONI és TÁRSA

V. Vörösmarty-tér 1
Látcsövek, szemüvegek,
fényképezési készülékek



lem, hogy ez a személyes presztizsem miatt történt. Aztán észrevettem, hogy csak azért van, mert már mindenütt tudják, hogy mekkora bajban vagyok!

Vezér (csodálkozik): Mar kora délelőtt tudtak?

Török: Már kora reggel! Az ilyesmi úgy terjed, mint az akácfaillat!

Vezér (nevet): Maga mérnök? Maga egy költő!

Török: Lehet, kérem. Mindenesetre költőhöz illő hangulataim voltak, amikor éreztem, hogy nyulnak a hónom alá! Hogy próbálnak talpraesíteni. Hogy bizonyúnak jó barátnak közömbös ismerősök. Elfogott az önérzet, hogy én is ember vagyok.

Vezér (közbevág, kiávitja): ... Inkább, hogy maga is férfi! Ez férfiszolidaritás volt! Eddig csak férfiakkal volt dolga!

Török: Igaz! Félek is már eőre az aszszonyoktól! (Sóhajt.) Pénzt csak tudtam szereznit! De hogy intéztem el, amit Muci sugott Macának?!

Vezér (bátorúan): Ne féljen! Itt is érhetik örvendetes meglepetések! (Rönére mutat.) Itt van például mindjárt ő! Ő egy bárány!

Röné (elnyomott ingerültséggel): Csúfólódol velem?

Vezér (rejtett fenyegetéssel): Ne szégyeld magad, picurkám! Sohasem szégyen a jó-ság! (Törökhöz.) A feleségem mélyen sajnálja hibáját és kész minden elégtételre! (A két kislány, sétához öltözve, intézeti sapkában, amilyet például a Baár-Madasban viselnek, — megjelenik.)

Penelope: Itt vagyunk, papa! Azt ígérted, hogy velünk jössz sétálni!

Vezér: Veletek megyek! Induljatok előre!

Penelope és Daisy (egyszerre az anyjuk felé): Kezétcsókolom, mama!

Röné (ideges közömbösséggel): Szervusz-tok! (A gyerekek köszönnék, kimennek.)

Vezér (feláll, begombolja a kabátját): Intézzék el ezt maguk közt! En ügysem értek az ilyen dolgokhoz! (A bal ajtó felé indul, a küszöbön megfordul, a feleségéhez rendkívül komoly intelemmel.) Vigyázz magadra picurkám! Nagyon vigyázz magadra! (El.)

Röné (mert a férfi hevesen, sebesen feléje indul, védekezésben maga elé emeli a karját): Engem is meg akar ütni?

Török (közvetlenül a nő előtt lestoppol): Hogy tehetett ilyet a feleségemmel? Velem? Mit vétettünk magának?

Röné (most már nyugodtan): Kiszaladt a számon valami, amit nem mondtam volna, ha sokat gondo.koznék, mielőtt beszélek!

Török (vaddal telin): Kiszaladt a száján valami! Csekélység! Inkább tett volna ciankálit a feleségem kávéjába!

Röné: Beszélhetek őszintén?

Török: Megkövetelem!

Röné (merészen a férfi szemébe néz): Hát akkor bevallom, hogyha lett volna a kezemügyében és nem félnék a rendőrségtől, talán belééjtettem volna egy morzsát a feketéjébe.

Török: Megőrült?

Röné (hidegen, tárgyilagosan): Nem bírom Évát! Gyűlölöm!

Török: Miért?

Röné (tovább is szárazon, nyugodtan): Mert maga mellett él. Ejje! hallja az alvó lélegzeset, reggel látja borotvalkozni a fürdőszobában... (Egy kis szünet után.) Ne nezzen rám ilyen bután! Kemélem, nem felejtette el tökéletesen, hogy milyen hosszú viszonyunk volt valamikor!

Török: Hosszú?! — Hat hetig eltartott!

Röné (komolyan): És ez nem elég hosszú manapság?! Nezzen körül! Egy pár műzeumba való, klasszikus eseten kívül, tálal-c mást, mint háromnapos szerelmeket és rövid lejáratú késpenzüzeteket?!

Török: Ne emlegesse a mi dolgunkat, Röné! Hiszen maga hagyta abba! Valóság-gal sürgönystilusban vegzett velem!

Röné: Persze, hogy én hagytam abba. De amikor láttam, hogy maga milyen boldogan repül tovább, annyira bántott, hogy ha jól emlékszem, még meg is mergeztem magam bosszúságomban. Nem ciankálival, amit az előbb emlegetett, csak luminállal. Negyvennyolc óráig aludtam és két hétig fáj a fejem utána... Az ilyesmi nyomot hagy az emberben... (Szünet után.) Még mindig szeretlek! Helyesebben — belédszerettem újra!

Török (megdöbbenve): Az Isten áldja Röné, ne mondjon ilyeneket. És ne tegezzen, könyörgöm, Valaha, régen, virágzó legénykoromban volt egy kis dolgunk. Ha minden töménypillanatonkat összeadjuk, tíz percig sem tegeztük egymást. Ezt a kihűlt pertut akarja most felmelegíteni?

Röné: Miért ne? AnnYira megcsunyultam?

Török (ijedten): Ugyan kérem. Csinosabb, mint valaha. Csakhogy én megházasodtam közben. És imádom a feleségemet. (Könyörgve.) Ha nem tudná, a házasság ilyenkor együtt jár a hűséggel.

Röné (türelmetlenül): Dehogy jár együtt. Ne világo.sítson fel engem neki dolgokról.

Török (kétségbeesve védekezik): És aztán nem is érek rá. Beesületistenemre, úgy teli vagyok munkával, hogy nem jut időm egy priváttelefonra sem. Sőt, Mi az, hogy nem érek rá? Tudja, mi történt velem, mialatt maga folyton fiatalodott?

Röné (gyanakodva): Micsoda?

Török (kitörő boldogsággal, hogy jó kibúvót talált): Megvénültem. (Boldogan magyarázza.) A sok gond. Nem sportolok. Kopszodom! Iszapfürdőbe járok a reumám miatt, mint a legszabályosabb öregemberek!

Röné: Nem bánom. Szerény vagyok. Beérem a felével is annak, ami telik magától!

Török (mély meggűződéssel): Rettenetes teremtés maga!

Röné (egy kis iróniával): Nem vagyok olyan rettenetes! Hűségesen ragaszkodom néhány férfitipushoz. Maga például egészen a zsánerem! Mintha a rendelésem szerint gyártották volna! Kedvem támadt felfrissíteni az en. sikeinket!

Török: Nem fél, hogy kitekerem a nyakát?!

Röné: Direkt kéj lenne!

Török: Attól sem fél, hogy kikürtölöm a

világba, amit most beszélt?! Hogy elmondom az urának?

Röné (nyugodtan): Nem félek! Az a híremem nem sokat rontana már. Le is tagadnám! (Fölélnnyel.) Aztán maga nem mondana el! Nem olyan ember! Képzeld, hogy itt van az uram! Mit mondana neki? Hogyan kezdené? (Gúnyosan.) Na, halljuk!

Török (idegesen): Tudom már, hogy miért csinálja velem ezt a pokoli dolgot?!

Röné (összinte kíváncsisággal): Na, mért csinálom?

Török: Mert minden ok nélküli olyan szörnyű vétkeket követett el egy ártatlan teremtesen, hogy még a maga lelkiismerete sem bírja el! Hozzá akar keverni mindenféle dolgot, hogy legalább emberivel tegye a cselekedetét. Mint a bűnös a törvényszék előtt, amikor enyhébb paragrafusért ügyeskedik! — Szerelem! — Fenét szerelmes maga belém! — Tovább akar csavarni valamit, ami már ügyis elég csavaros! — Mit bánja azt maga, hogy közben bemázol maga körül mindenkit, hogy egy másik undok bajba ránt bele engem!... Bánja is maga! (Elkeseredve.) Ha Belzebub látna bennünket, halálosan magába szeretne! Neki való aszszonyka maga!

Röné (gúnyosan): Végre egy jó szól! (Hosszan nézi a férfit. Egy kicsit keserűen.) Még kiegészíthetném ezt a fotográfiát, amit rólam csinált, néhány vonással! Például elmondhatnám, hogy mi lesz abból az asszonyból, aki, mert rákényeserítették, nála harminc esztendővel idősebb férfibe ment feleségül. Miket tapasztal az ilyen nő hosszú éjszakákon át?! És mit csinál, amikor már tehet, amit akar, mert már torkig laktak vele, elejtették, unják és nem vigyáznak rá! (Legyűnt.) El sem kezdem magyarázni! Minden férfi kiskorú hozzá, hogy megérthesse ezt! És abba sem megyek bele, hogy elkezdjek esküdni, mi az, amit érezek maga iránt! Magam sem tudom! Higgyen, amit akar! De egyet vegyen nagyon komolyan, hogy itt vagyok, élek jelentkezem! Emlegetni a multat! És akár van hozzá jogom, akár nincs, követelőzöm!

Török (a plafonra néz): Uristen! Gyere le! Segíts rajtam valahogy!

Röné: Ne oda felfelé beszéljen! Hozzám beszéljen! Még egy szó sem volt arról, hogy mit csináljunk az ügyében? (Teljes

nyíltsággal, józanul.) Az uram rámparancsolt, hogy adjak elégtételt Evának! Rendben van! Adok! Bocsánatot is kérek tőle! Attól függ, hogyan viselkedik maga?!

Török: Nem tudok hazudni, Röné! Akármit tennék, a feleségemért tenném. Imádóm! Szent nékem az a cseresznyemag is, amelyet szájából a tányérja szélére ejt... (Más hangon.) Hiszen maga nem is hallgat rám!

Röné: Nem örültem meg figyelni, amikor más nőnek vallanak előttem szerelmet!

Török: Pardon! Bocsánat! Abbahagytam már!

Röné: Jól is teszi! Ne izgasson föl! Csak a feleségének ártana vele! (Egy kis gondolkodás után, hirtelen elhatározással.) Jöjjön közelebb! Jöjjön közelebb, csókolja meg a szememet!

Török (huzódozik): Ne csinálja ezt, Röné! Akárki benyithat ide!

Röné (nyugodtan): Reszkírozzuk meg!
Török: Ha megtenném, pusztá formalitásból tenném! Máshova vagyok bekapcsolva minden idegszállammal!

Röné (szárazon): Eleget éltem és kínlódtam hozzá, hogy ebből a szempontból én is ember legyek, akár egy férfi! Maguk talán törődnek annak a pezsgőslánynak az idegszállaival, akit hajnalban elvisznek valahová a Grillből? (Gőgösen.) Hát én sem törődöm a lelkével! Jöjjön ide és csókoljon meg, pusztá formalitásból! (Vár.) Mi lesz? Meddig várjak még?! Azt szereti, ha parancsolnak magának?

Török (a legmélysegesebb elkeseredés hangján): Megyek már! Megyek már! (Nem tud elnyomni egy hatalmas sóhajot. És ahogy a fogorvos székehez megy oda az ember, az asszonyhoz lépked, a háta mögé áll, hozzáhajlik, hogy szemem csókolja.)

Röné: Na látja, hogy ment.

FÜGGÖNY

A színdarab második (befejező) része a jövő heti számunkban.

PESTI KALAUZ

Ebben a rovatban a hirdetések milliméteres

Kártyázó asszonyok

Színjáték 3 felvonásban (7 képben).

Írta: Hunyady Sándor.

Rendező: Hegedüs Tibor.

A darab előadási joga kizárólag dr. Marton Sándor színpadi kiadványállatától (Budapest IV., Bécsi-utca 1.) szerezhető meg. Az engedély nélküli előadást szigorúan bünteti az 1921. évi LIV. t.-c. Copyright by dr. Alexander Marton, Budapest.

A darab első része megjelent a múlt heti (1940. 1-es) számunkban. A lapot 60 fillér beküldése ellenében (bélyegben is lehet) postán továbbítja kiadóhivatalunk, Váci-utca 35.

MÁSODIK FELVONÁS

2. kép

(Szín: Az I. felvonás 3. képének díszlete. Eva hálószobája. De most nappal van, az ágynak szolgáló kerevet díszkreten meghúzódik a töbci bútor között, nincs rajta semmi »schöberl«-jelleg. Sok napfény, tisztaság. Inkább intelligens, mint gazdag elegancia. Másfél órával az előző kép után. Kettő körüli ebéddidő.)

Eva (a kereveten ül, a kezében könyv, de nem olvas, hanem figyeli a szobalányt, aki a háttérben telefonál).

Rözi! (nagyon csinos, elegáns, modern szobalány): ... Igenis kérem... jelenteni fogom. Jónapot. (Leteszi a kagylót.)

Eva: Kivel beszélt?

Rözi: Forray úrnagy úréktől telefonáltak, hogy a holnapi ebéd elmarad, mivel a nagyságos asszony gyöngélikedik.

Eva: Máshonnan nem telefonáltak, amíg aludtam?

Rözi: De igen. Kora reggel telefonáltak dr. Fejér nagyságos úréktől és Tárkányi nagyságos úréktől. Mindkét helyen elmarad a vacsora és a bridsz, mert mind a két nagyságos asszony influenzás.

Eva (tudja, hogy ez a társadalmi halált jelenti, azt, hogy a botrányok híre már elterjedt a városban. Egy pillanatig hallgat, a száját keményen összeszorítva, aztán megszólal, elfojtott gyűlölettel): Influenzásak! (Feldől, virággal borított, apró női tréaszatlaról felveszi a naptárblokkját, odaadja a szobalálynak.) Itt vannak a jövőheti meghívásaim. Húzza ki Forrayt, Tárkányit és Fejért. És telefonáljon azokra a helyekre, akik még maradtak, hogy nem merýek el. En is influenzás vagyok.

Rözi: Igenis, kérem. (Megnézi a blokkot, aztán a telefonhoz lép, felemeli a kagylót, tárcsázni készül, mintha máris teljesíteni akarná a parancsot.)

Eva (idegesen): Ne bántson! Ne csinálja itt! Ráér később! És vigye ki inkább az apparátust!

Rözi (engedelmesen): Igenis! (Kiviszi a telefont.)

(Kint csengetnek.)

Adél (belép): Hagya fiam, engem ne jelentsen. (Eva felé fordul, nekirohan, átöleli és máris sírásra fakad.) Drágám!

Eva: Isten hozott! Nagyon meg vagyok lepve! Azt hittem, már mindenki elfelejtett. Ne sírj, szedd össze magad és foglalj helyet.

Adél (szepegeve): A férjed nincs itthon?

Eva: Nincs!

Adél (leül, szemét törölgeti): Ugy-e nem haragszol rám?! Amikor azt a disznóságot csinálták veled, bizonyisten majdnem utánad rohantam! Egész éjszaka úgy bögtém, mint egy nyúl!

Eva: Nem haragszom! Most, hogy rád nézek, azt is elhiszem, hogy nem tartozol az ellenségeim közé! Csak egy méregduda vagy, gorma bakórcé.

Adél: Hát mért bujkálsz annyira előlünk?

Eva: Nincs kedvem sehová menni. Itthon ülök.

Adél (résztéve): Látom drágám, hogy nagyon elhagytad magad! Egészen kinőtt a szemöldököd!

Eva: Az utcára se mertem a lábam kitenni! Félttem, hogy rosszul fognak köszönni az ismerőseim.

Adél: Ez naivság! Ugy teszel, mintha nem tudnád, milyen óriási sikered van a városban!

Eva (bámulva): Sikerem?

Adél: Bődületes sikered!

Eva: Miért? A botrányom miatt?

Adél: Tudom is én! Honnan lehet ezt tudni, hogy minek, miért van sikere?! Kialakult! Izzatod az emberek fantáziáját!

Eva (mély szégyennel): Jaj, de röstellem!

Adél (lelkesen): Óriási pártod van! En is a te katonád vagyok! A közhangulat teljesen melléd állt! A lapok is remekül írták meg az esetedet!

Eva (rémmülten): A lapok megírták az esetemet?!

Adél (csodálkozók): Nem tudtad? Mindenik újság megírta, amelyikben vannak olyan társasági műtyürrék! Azt hittem, vitrinben őrzöd a példányokat! Soronként fizetve nem írhattak volna kedvesebben!

Eva (még mindig rettegve): Kiírták a nevemet!

Adél: Ne ess kétségbe! Csak a kezdőbetűidet!

Eva: Csak a monogrammomat?! Oh, hogy az Isten fizesse meg a tapintatukat!

Adél: Ha engem kérdezel, az én szerény véleményem szerint elsősorban a saját bájos egyéniségednek köszönhető ezt a mindent elsöprő, fantasztikus sikert!

Eva: Az egyéniségemnek?!

Adél: Annak drágám, hogy minden olyan jól áll rajtad, amit viselsz és amit csinálsz! (*Ebragadtatva.*) Megértem, hogy imádnak, te gellérthegyi őszibarack, te! (*Megcsókolja.*) Már az is ér valamit, ha valaki szépen eszik! Hát még ha szépen kártáyzik! És te drágám, olyan gyönyörűen ülsz az asztalnál, mint egy festmény! A te kezed, egyetlen életem, ahogy a lap után nyúlsz... (*Utánozza.*) ...már nem is kéz, hanem orvosi csipesz... (*Kifulladásra, változott hangon.*) Aztán meg itt az urad! A második sikertényező!

Eva: Mi köze van ehhez a férjemnek?
Adél: A férjed úgy járt a városban, mint a párdue! Mindenki félt tőle. Az emberek lementek előle a járdáról! Pofozott és párbajozott melletted! A legénykori flörtjeivel felvette az összeköttetést az érdekeden!

Eva (*mosolyogva közbevédi*): Szóval udvarolt is mellettem?
Adél: Ez nem tréfa, fiam! Ezerszeresére nő annak az asszonynak az értéke, aki mellett egy férfi ennyire angazsálja magát! A világ nagyon tiszteli az ilyesmit! Olyasmibe vagy benne, mint annakidején Mrs. Simpson, akinek az angol királyfi rádión vallott szerelmet!

Eva (*nagyon ideges lesz*): Ha mind igaz, amit beszéltél, akkor most már igazán nem megyek ki a szobából!
Adél: Miért? Divat vagy! A Váci-utcában, a legjobb fényképésznél kint van a fotográfiád!

Eva: De én ettől irtózom! Ha mód van rá, inkább elutazom valahová!
Adél: Igazad van! Elutazni még elegánsabb, mint itthonmaradni és éhesen learatni a diadalt!... Tudod mit?... A dolog annyira tetszik nekem, hogy elkísérnélek!

Eva (*melegen*): Igazán? Velem jönnél? Elbújának egy olcsó kis helyen?
Adél: Ördögöt! Megjelennék egy undorító drága helyen!

Eva (*megértő mosollyal*): Persze, neked az kell! Ott a kaszinó!

Adél: Nem, fiam! Nekem többet nem kell sem rulett, sem bakk! Megégettem magam! Meg is úntam a tömegüzemet! Van ilyen drága helyen elég sok gazdag és buta angol!

Eva: Velük akarsz játszani?
Adél: Nem én játszánék, szívem! Te játszánál! (*Kis szünet.*) Én csak mutyit adnék neked, a társad lennék!
Eva: Ahá! Érted! Mert én biztosra megyek!

Adél: Én ismerkednék! Horgásznék a hotel-hallban, a strandon! Megszervezném a partit! Kitapogatnám, hogy kivel szabad leülni?!

Eva: Aztán én leülnék, te mellém ülnél. A végén osztoznánk! Odakint a póker a divat! Tudok pókerezni is!

Adél (*csettint*): Keresnék egy kis nemesvalutát!

Eva (*mint egy cinkos*): Mondd csak, nem lenne okos, ha amíg kint vagyunk, kölcsönadnád a smukkjaidat?! En játszom! Fontos volna, hogy partnereim ékszer látsanak rajtam! Sokkal nagyobb lenne irántam a bizalmuk!

Adél (*lépre megy*): Ragyogó értelem vagy, Eva! Hát persze, hogy rajtad lesz minden smukkom! (*Mutatja az ujján.*)

Eva (*hangosan nevetni kezd*): Azt hiszik, hogy csaló vagyok! Talán még imponálok is veled! Te sem bándol! Tetszik neked! Es mindenáron benne akarsz lenni a jó üzletben! (*Nevet.*) Te vastag nő, te! Minek neked a pénz? Hiszen olyan gazdag vagy!

Adél: Nekem nem a pénz kell! A nyereség! Ha nyerek, az nekem olyan jó, mint egy soványabb nőnek, ha csókolózik!

Eva (*újra felkacag*): Nem tehetek róla! Szeretlek!

Adél (*meghökkenve*): Ugy nevsz, mintha azt akarnád mondani, hogy a hosszú, nyérő passzodban nem volt semmi ügyesség!

Eva (*töredelmesen*): Pedig nem volt benne! Bevallom, hogy egyszerű szerencse volt, amit alaposan kihasználtam!

Adél: Felháborító!

Eva: Egészen elszomorodtál! Kiábrándítottalak? Talán már a mutylajánlatot is visszavonod?

Adél: Persze, hogy visszavonom! Rizikóra én magam is tudok játszani! (*Féldél.*)

Eva (*nevet*): Te Adél, te egészen bánatos lettél ettől a leleplezéstől, hogy nem csalog. (*Kutatóan.*) Bizonyosan meg is bántad, hogy eljöttél. (*Nevet.*)

Adél: Dehogy, angyalom, hogy mondhatz ilyet! Boldog vagyok, hogy tisztáztam a félreértést! Hát remélem, hogy nem sokára viszontlátlak. Felhívjalak, vagy te hívsz fel?

Eva: Majd felhívjuk egymást!
Adél: Isten veled, szívem. Csókoljak, szívem. (*Megöleli. Megint pityergősen.*) Esküszöm, csak most látom, mennyire szeretlek! Szervusz. Ne kísérsz ki, csókolom az uradat! (*Kisiet.*)

(*Kis szünet. Kint csengetnek.*)
Eva (*ő maga megy az előszobába ajtóit nyitni, rögtön visszatér a Vezérrel.*)

Vezér: Nem várt? Azt hiszem, mindenre inkább el volt készülvé, mint erre a látogatásra.

Eva: Csakugyan nem voltam rá elkészülve, de igazán örülök neki. Az uram szívből fogja sajnálni...

Vezér: Nincs itthon? (*Monón.*) Akkor elbeszélgethetünk kettesben.

Eva: Konyakot? Vermutót? Keverjek valami koktélt?

Vezér: Köszönöm, most nem kérek! De ha van kéznél gyógyszer, orvos és pravas, egy transpulmin-injekciót boldogan elfogadnék!

Eva (*agóddva*): Rosszul érzi magát?

Vezér: Ez a villa csak földszintes, de engem hat lépcső is tönkreteveszt!

Eva: Oh Istenem! Üljön le kényelmesen! Pihenjen! *(Karszéket vesz elő, a karját nyújtja a Vezérnek, nagy gyöngédséggel vezetni a fotelhez.)*

Vezér: Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy ószintén örül nekem!

Eva *(komolyan, melegen):* Végtelenül!

Vezér *(a két kezével fogja Eva kezét):* Végtelenül!

Eva: Elmondta az uram, hogy mennyi mindent tett értünk! Halás szívvel köszönöm a jóságát! *(Nagyon melegen.)* Mondja, miért ilyen jó hozzánk? Miért?!

Vezér *(mintha zsenirozná az ügy):* Magam sem tudom! Keresnem nem ilyen vagyok! Tudja, engem némi joggal, komisz embernek tartanak a barátaim!

Eva *(szenvedélyes tiltakozással):* Ne mondjon ilyet! Lehetetlenség! *(Leguggol a fotel mellé, arcát túlradó háldával es szeretettel odaszoritja a Vezér kezéhez, rajongva néz fel rá, néhány pillanatig így maradnak.)*

Vezér *(mint egy jó apa, szeretettel simogatja az asszony haját):* Milyen édes, tiszta, derék haja van!

Eva: Agyonápolta haj! A fodrászok diadala! Most majd megmutathatja, hogy milyen tud lenni a saját erejéből?! Mert nem igen fogok többet költeni rá!

Vezér *(tróniával):* Addig legyek én öreg ember!...

Eva: Ne higyjel! Én nagyon makacs vagyok és feltettem, hogy tökéletesen átszervezem az életemet! Inkább azt mondja meg, hogy mi fontosabb: a gépírás vagy a gyorsírás? Angolul, franciául tudok! Megtanuljak olaszul is?

Vezér: Minek magának az?

Eva: Segíteni akarok az uramnak a kenyérkeresésben!

Vezér: Nem kell magának gépírás! Adok én magának annyi pénzt, amennyit akar.

Eva *(mintha nem hallotta volna jól):* Tessék?

Vezér *(nyugodtan megismétli):* Annyi pénzt adok magának, amennyit akar. Csak egy feltétele van. Nem szabad senkinek tudni róla. Az urának sem. *(Nyomatékosan.)* Neki éppen nem! *(Vár egy kicsit, mert az asszony fel van háborodva.)* Leesillapodott már? Gondolkozzék!

Eva: Az ajánlaton? Mert ugyebár, ezt ajánlatnak vehetem?

Vezér *(nyugodtan):* Igen.

Eva: Hamar jött. Nem vártam.

Vezér: Sietnem kell. Öreg vagyok már.

Eva *(egy kicsit sértően):* Érdekes. Szinte hihetetlen. Hiszen hat lépcsőtől egészen oda volt. Azt hittem, mindjárt elájul.

Vezér: Nem kell félnie tőlem. Teljesen tehetetlen vagyok. Hajóroncs.

Eva: Akkor igazán nem értem. Csak inzultálni akart?

Vezér *(a szoba másik sarkában lévő virágállványra mutat):* Nézze, kérem, az a váza ott, mindjárt feldől.

Eva *(ösztonszerűleg átmegegy a szobán, hogy megigazítsa a cserepet. Közben magán érzi a vezér csöppet sem túlzó, de igen éles nézését. Megfordul, kezét védekezően a keble elé emeli, mintha meglenték volna a fürdőszobában. A szemérem felháborodott, haragos zavarával):* Na de kérem, ne nézzen így rám. Ez borzasztó.

Vezér *(szünet után, nyugodtan, szomorúan):* Olyan borzasztó? Annyira kibíráhatatlan? Mert ennyi az egész, amit magától akarok. *(Szünet.)*

Eva: Maga csakugyan beteg. De Kraft-Ebing tárgyalja az esetét.

Vezér *(csendesesen):* Az én esetem nagyon egyszerű. Az öreg férfi esete ez, akinek minden porcikája elpusztult, csak a képzelete maradt ép. Fájdalmas állapot. Sajnálhatja egy kicsit.

Eva: Nem tudom sajnálni. *(Szemrehányóan.)* Ezért segítette tehát rajtunk. Ezért volt magának a férjem olyan végtelenül szimpatikus.

Vezér: Nagyon szeretem az urát. Kell, hogy őt is szeressem.

Eva *(élesen):* Ne mondja?! Hát még mire van szüksége az esetének?

Vezér: Sok mindenre és semmire. A kényelemre. Kell egy komótosan megközelíthető kis kert, amelyben szép rózsák nőnek. Nem bánthatam a virágait, elég lenne nekem, hogy vannak.

Eva *(nem hatódik meg):* Magyarán mondva, most egy roppant kényelmes metreszi állás kínálkozik a számomra, bő apanázzsal és semmi ellenszolgáltatással. *(Idegesen nevet.)* Oriási! *(Végignézi a férfit, indulatosan.)* Legalább tudnám, hogy mivel ébresztettem fel a reményét? *(A homlokára üt.)* Persze! Hiszen család vagyok! Egy csalóval mindent lehet csinálni!

Vezér: Maga nem család és nekem nincsenek reményeim. Nem vagyok buta. Nem hiszem, hogy az életben már megszerethessen valaki. Mit lehetne szeretni rajtam? Azt, hogy jól van vikszelve a cipőm?

Eva: Szamárság. Vár. leskelődik. Akár a pók. Nem is tudom, miért tűröm tovább ezt a beszélgetést? *(Villámzó szemmel néz az ajtóra.)*

Vezér: Egy pillanatig még. Hátha meg tudunk állapodni.

Eva *(gúnyosan):* Igazán? Alkudozunk?

Vezér: Felejtse el, amit beszéltem. Megígérem, hogy nem leskelődöm maga után.

Eva *(gőgösen közbevága):* Ezt elfogadom!

Vezér: Csak engedje meg, hogy amennyire az erőmből telik, gazdaggá tegyem az urát. Rajta keresztül süssön magára az öröm.

Eva *(gúnnyosan):* Oh, a közismert jóságos apa! Azt akarja mondani, hogy ennyivel is beéri?

Vezér: Én nem! Ez más! *(Szünet.)* Végtelenül jól esne nekem, ha néha arra gondolna, hogy van a közelében egy férfi, akinek a hegyi levegő magas, a tenger párája, aki járni is alig tud már, de ahhoz még van ereje, hogy dirigálja az életet azok körül, akiket szeret.

Eva *(a hangtól megdöbbenve):* Szerelem volna mégis?

Vezér: Itt állok a sír szélén. És nem tudok lemondani a nőkel való bibelődés valami formájáról. Nem akarok hazudni. Ha nem magát, hanem valami más, magához hasonló, vonzó asszonyt sodort volna hozzám a véletlen, azzal is megpróbáltam volna... Az intelligenciájának akarok hízlelni vele. Hogy ilyen ószintén elmondok mindent. *(Kis sóhajjal.)* Javíthatatlan, vén him szirén vagyok. Nem tudok utána-

járni, hát csak lesem a sziklámon, mikor vet ki a tenger hozzám egy csinos, női hajótöröttet?

Eva (kifelé néz, ahonnan mozgást hall): Vigyázzon! Itt van az uram!

Vezér (halkan, parancsolóan): El ne áruljon neki! Kinevetne! És én bosszúálló vagyok. És maga se neessen rajtam. Az az egyet nem bírom el, ha kinevetnek.

Rózs (belép): Szervusz! Még ilyet! Alázatos szolgáljai! Jaj de örvendek! (Leeszi a magavai hozott csomagokat.)

Vezér (nyíltan a szemébe néz): Én is örvendek.

Török: Szervusz, drágám! (Megcsókolja a feleségét.) Remélem, nagyon kedves voltál a Vezérhez?

Vezér: Elragadó volt hozzám. Tudja, miért néztem fel magukhoz? Jó hírt hoztam.

Török: Nem az erdődobosi kőbányát?

Vezér: Hát már tudja?

Török: Igen, már telefonáltak. Lehet, hogy fogok náluk egy kis pénzt keresni. Mindjárt tudtam, hogy ön csinálta a háttérből. Ha nem lenne, minden összedőlne volna. (Az asszonyhoz.) Évikém, legyél nagyon kedves a Vezérhez. Nyiss neki egy egész külön emeletet a szívedben. Ő olyan jó hozzánk, hogy kezdem magamat röstelni. (Vár egy kicsit, szeretné, hogy a felesége csakugyan mondjon pár kedves szót a Vezérnek. Miután ez nem történik meg, kényelmetlenül érzi magát és menteni próbálja a szituációt. A Vezérhez.) Tetszik látni? Meg se tud szólalni. Ismerem őt. Nála ez a legmélyebb meghatódottság jele.

Vezér (ránéz Évára, némi keserűséggel): Ne fáradjon. Az ura túloz. (Törökhöz.) Maga az oka, későn jött haza. Nekem most mennem kell. (Feltápaszkodik.) A jó hírrel sem tudtam meglepni, azt is átadták előltem. Hát megyek. Kezeit csókolom. (Eva kezétnyújt, ő nagy tisztelettel kezécsókol, Eva kissé vonakodik a kézcsóktól.) Vizsontlatásra, kedves barátom!

Török (kikíséri): Ez igazán aranyos volt, hogy felnézett hozzánk. Remélem, megteszi máskor is. (Már az előszobában búcsúzkodnak. Aitócspást hallani. Török visszajön.) Hát mit szólna ehhez? Képzelem, hogy meg voltál lepelve.

Eva: Elégge. Mi az a csomag?

Török: Hoztam almát és sonkát. Ebédeljünk itthon. Van tojás? (Megnyomja a csengőt, Rózs belép.)

Eva (legugrol egy virágos asztalka elé, kihúzza fiókját): Van, drágám. (Holmit szed elé, stancit, tányérokat, zsírral, sóval, tojással, vajjal. Villanyfőzőt, abroszt, szalvétát, evőeszközöt, poharakat. A tojásokat egyenként gondosan megnézi a világos-ság felé tartva, mint a jó háziasszonyok.)

Török (Rózsához): Rózs, itthon eszünk. Rántottfát, tükörtojást. Vagy jobban szereti a hamandegst?

Rózs (pironkodva): Oh, nagyságos úr, nekem az mindegy.

Török (vidáman): Válasszon csak nyugodtan!

Rózs (szégyenlősen): Hát ha igazán

szabad kérnem valamit, nekem elég egy kis sonka, natur.

Török (ahogy a pincérek szokták ismételni a rendelést): Sonkát, natur! Parancsára! Termeibe vonulhat, kisasszony! Hozza be a tányérokat, terítsünk, mert éhes vagyok!

Rózs (kiindul, magával cipelve a telefonkészüléket).

Eva (miattlitt terít): Mitől van ilyen jó kedved?

Török (odamegy az asszonyhoz, nagy szeretettel és gyöngédséggel megöleli): Ató, fiam, mert rájöttem, hogy nincs semmi baj.

Eva: Ugy? Nincs semmi baj?

Török: Akkor éjél azt hittem, hogy el kell pusztulnunk. És másnap reggel úgy vágtam neki a dolognak, hogy ha muszáj, párbajra hívom a fel várost, mint egy új kiadású Cyrano. El voltam készülve a hősi halálra.

Eva (közbevág): Én most készen is vagyok rá.

Török: De kinek kell itt meghalni? Téged, fiam, nem tragédia ért, ahogy akkor éjél gondoltuk, csak kellemetlenség. Elég undok, de eltaposható kellemetlenség.

Eva: Honnan veszed ezt?

Török: Onnan, hogy azóta sokat jártam kint a világban. Tájékoztam. Fontos, hogy a hölgy hajlandó teljes mértékű elégtételt adni neked.

Eva: Miféle hölgy?

Török: Róné.

Eva: Ja, igen.

Török: Ő az a személy, akinél a helyzet kulcsa van. (Sóhajjal.) Nehéz nő, iszonyúan nehéz nő... Neked sejtetemed sincs róla, milyen nehéz nő.

Eva: És miféle elégtételre gondoltok? (Szobalány be.) Tegye ide, Rózs! (Remegő kézzel belever négy tojást a lábasba, keveri a rántottát. Szobalány el.)

Török: Hallgass ide, fiam, de ne idegeskedj, mert ez akármilyen különös és komolykált, egyedül a te érdekedet szolgálja. Arról van szó, hogy mi huszonöt-dikére már meghívtuk azokat a barátainkat, akiknél egész télen kártyáztunk, etük a vesepecsenyét, a parifét és ittuk a pezsgőt. A meghívottak közt természetesen ott van Róné is. Mintha misem történt volna, szépen eljön. Ha akarod, térdre borul előtte. A társaságunk látni fogja, hogy Kanosszát jár nálad. Ki lesz húzva az ügy méregfoga.

Eva: Szenzációs! Ide akarod hozni ezt az asszonyt, hogy primőr gyümölcscsel és lazacos szendvicccsel etessem? Hiszen félek, hogy ha valahol meglátom, nekiesem a tíz körmömmel. Szeretném megvárni a kapuja alatt és ösztöröni a fején az esernyőmet! (Haragosan keveri a rántottát.)

Török (figyelmeztetően): Ha megenged, idézem azt az aranymondást, amit olvastam: Nem mindenben élhetünk az ösztöneinknek... Törödnünk kell a sarki rendőrről is.

Eva (ingerülten): Hívjam meg Rónét! Azt nem tanácsolod, hogy moziba menjek

vele? Vagy, hogy ne törődjek semmivel és nyugodtan kártyázzam tovább?

Török: Mi az, hogy kártyázz! Muszáj, hogy nyerjél!

Eva (*kínjában elneveti magát*): Még nyerjek is?

Török: Hát persze! Eddig mindig nyertél. Ha egyszerre veszíteni kezdenél, azt mondanák, hogy megijedtél. Most mutasd meg igazán, hogy micsoda művész vagy.

Eva (*a villanyfőzőhöz lép, amelynek lábából nagy sercegéssel hatalmas füstoszlop száll föl*): Jaj, a tea!

Török: Most pedig orrfúvás ürügye alatt szépen töröld meg a szemedet, szívem.

Eva: Ne tréfálgj velem és ne tréfálgj a kártyával! A kártya förtelmes dolog! Ha az ember úgy csinálja, ahogy a fősvények és gyöngélművészek szokták: »Kizárólag élvezetből«, abba belebutul. Ha úgy csinálja, ahogy én: életre-halálra, abba lassankint lealjasodik. Mindig utáltam Rönét és mégis hízlegetem neki, mert tudtam, hogy a háza jó gazdag kártyahely. Azt mondtam az éj-jel, hogy pénzért kártyáztam meg ruhá-kért! Eleinte! Gondolkoztam a dolgon és rájöttem, hogy később magáért a kártyáért kártyáztam!... Szétömlött bennem a mérge! A fejem gözölt! Az eszem: kihagyott. Nem érdekelt más, csak a játék! Nemcsak az alkoholisták kapnak delírium tremenst, a kártyások is. (*Mély meggyőződéssel*). Isten jó volt hozzám! Tükröt tartott elém az utolsó pillanatban! Ilyen vagy! Vigyázz magadra! Most, hogy nem kártyáztam, újjászülettem!

Török (*közben megterített, kibontotta a csomagot, kedvesen*): Rendben van. Hogy lásd, milyen jó fiú vagyok, megengedem, hogy ne kártyázz! Hagyd abba, öregem, hogyha nem ízlik. De arra szépen kérek, tedd meg azt a szívességet a világnak, hogy elfogadod Röné bocsánatkérését.

Eva: Miért tegyek én szívességet a világnak?

Török: Jó! Ha a világnak nem akarod, hát tedd meg nekem!

Eva (*bámul*): Neked?

Török (*zavartan*): Igen. Tudniillik kényelmetlen helyzetben vagyok... Én már napok óta dolgozom, pontosan letárgyaltam mindezt Rönével és a többiekkel is. Ha most lefűd a dolgot, olyan szituációba kerülök, mint egy tapintatlan nagykövet, akit durván megbuktatott a központja!

Eva (*komolyan*): Rosszul tetted, hogy nem kérdezted meg tőlem!

Török (*kezdi veszíteni a türelmét*): Én reméltem, hogy segíteni fogsz abban a két-séghesett kapaszkodásban, amit a pozí-cióéd csinálók!

Eva: De én nem akarok kapaszkodni! Én úgy érzem, hogy nem jár nekem életétél sem. Tettem én ezeknek az asszonyoknak elég rosszat öt évig. Elnyertem a pénzüket! Lenéztem őket! Nem történt más, mint hogy visszakaptam tőlük mindent öt perc alatt!

Török: Jaj, de meg fogod hánni ezt később! Nem is sejtéd, hogy milyen vicces, meleg kis paradicsomból ázó ki maod.

Eva (*makacsul*): Nem fogom megbánni!

Inkább fölveszem a zippzárás blúzt és rá-költözöm a rajztábládra! Inkább meghalok. Nem is lehet olyan rossz dolog yoghurtot vagy vajaskenyeret ebédelni nyugodtan egy eldugott kis kávéházban huszonöt il-lusztrált lappal az asztalomon.

Török: Bolond vagy! (*Most már harag-szik*). Megmagyarázom neked, hogy ezek-nek a meghivasoknak aranyértékük van! Hogy dollárra lehet átszámítani, hová ül-tetik az embert, jobbra vagy balra a házi-asszonytól, ötödiknek vagy hetediknek? (*Szünet. Török a tónyérokkel csörömpöl, három részre osztja a sonkát, aztán bosszús hangon folytatja*). Bizisten, olyan vagy, mint egy rossz gyerek, aki nem akarja le-nyelni a csukamájolajat!

Eva (*szünet után, fájdalmas meglepetés-sel*): Oh, hát nem is rólam van szó! Inkább terólad!

Török (*fokozódó indulattal*): Nem értem, hogy miért sértődöl meg ezen ilyen rette-netesen. Hát igen, rólam is van szó! Nem akarsz rájönni magadtól, muszáj, hogy én mondjam meg neked, hogy szabad pályán dolgozom, hogy az emberek, akikkel érint-kezünk, nekem nemcsak a társaságot jel-entik, hanem az üzletkörömet is!... Az életemet! A kényeremet és a te kényeredet! Nem gondolsz arra, hogy én szeretnék tör-ődni a pozíciómmal?! Hogy szeretnék gye-reket, nyugalmas polgári életet?! Hogy ne-ken tetszik ez a kis burzsuj verklí, amit te annyira megvetsz?! Hogy a te pozíció-d az én pozícióim is?! És hogy borzasztó ne-ken, ha nem engeded magadról lemosni a gyanú karbolszagát?! Elhiszem, hogy ez neked nem kellemes! De kérek, tedd meg a kedvemért! Mert hidd el, én is éppen elég olyan dolgot tettem meg, amiktől ir-tóztam, egyesgyedül a te kedvedért!

Eva: Nem éppen most mondtad, hogy ezért a kis burzsuj verklíért teszed, ahogy te nevezted? Hát vedd tudomásul, drá-gám, hogy én gyűlölöm ezt a kis burzsuj verklidet. Most, hogy esténként itthon ma-radok, nem kártyázom, nem iszom három helyen hatféle koktailt, kialszom magam és a hajamnak nincs füstszaga, az egész világ megváltozott. Éjszaka arra nyitom ki a szememet, hogy felébresztett a vágy, el innen, el! El ebből a piszokból.

Török: Ne mondj ilyen nagy szavakat. Mi az, hogy piszok? Az életet olyannak kell venni, amilyen.

Eva: Az életet. De melyiket? Amit eddig éltem, az nem kell nekem.

Török: Ezt nem értem. Mit akarsz? (*Köz-ben megterítették, leülnek, esznek*.)

Eva: Mindent itt hagyni. Elmenni a Ro-binson szigetre. Mit tudom én. Csak eb-ből el.

Török: Megáll az eszem. Szállj le a földre, légy szíves. Társadalomban élünk, ahol előre lehet menni és boldogulni. In-gyen ezt nem akarják. Te nem akarsz gyereket?

Eva: Akarok. De most rögtön.

Török: Én nem ismerem rád. Csak be-szélsz bele a világha. Jól tudod, hogy most mér nem lehet. Miből építsek gyerekszo-bát?

Eva: Te, ha ledobink magunkról ezt az egész mostani életünket, mint egy átázott, sáros felöltőt, akkor lehet.

Török: Fenét lehet! Akkor már kevésbé lehet. Ha az ember mindentől és minden-kítől visszavonul... (*Hirtelen türelmetlenül*

Az európai hírdő **PAPP HALÁSZTANYA**

Kispesten, Petőfi-tér 6 sz. alatt van

Telefon a régi: 147-150 szám.

kitör.) Én nem is értem, miről vitatko-
zunk. Olyan vagy, mint egy magántudós,
aki szándékban jár és meg akarja változ-
tatni a világot. Ilyet az öregapám se lá-
tott. Összeszalagáltam miattad a várost,
nyelek, könyörgök, ravaszkodok, fenyege-
zőzök, megalázkodok miattad reggeltől-
estig és akkor még te okoskodol. »Robin-
son.« Az embernek az esze megáll.

Éva (szünet után, halkán): Bocsáss meg,
hogy ellenkeztem veled. Legyen úgy min-
den, ahogy akarod.

Török (keserűen): Köszönöm szépen! De
könyörgök, ne ilyen mártír hangon be-
szélj! Es eszedem, egyél már. (Csaknem
ordítva az idegességtől.) Egyél! Hiszen
szeretlek!

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

1. kép

(Éva hálója és nappalija, amely most még
jobban van átalakítva és mintha még na-
gyobbnak látszana, miután még a hencser
is eltűnt. Kis lakások néznek így ki, amely-
ben sok vendéget akarnak fogadni. Egy-
két héttel az előző felvonás után. Este
nyolc körül. Nagy kivilágítás.)

Éva (estélyi ruhában van, de a lehető-
ségig mégis nagyon egyszerű. Háziasszo-
nyai parancsokat ad a szobalánynak): Erre
is jöhetnek vendégek és a másik oldalon
is. Maga legyen ennél az ajtónál vagy
kinn a kertben. Milyen ember az inas?
Az uram a klubjától kérte kölcsön ma es-
tére. Tudja a dolgát?

Rózi: Mint egy miniszter. (Kimegy.)

Török (még nincs felöltözve, szmoking-
nadrag, fehér ing és otthoni köntös van
rajta. Balról jön. Nyilván körsétát csinált
a vendégek fogadására kikészített lakás-
ban): Hová tettétek az íróasztalomat?

Éva (a jobboldali tapétaajtóra mutat):
Ide a fürdőszobába a garderobszekrények
mellé. Kicsi a lakás és annyi embert hív-
tunk meg, hogy ki kellett használni min-
den talpalatnyi helyet.

Török: Ragyogóan csináltad. A büffé is
ötszörannyit mutat, mint amennyibe ker-
ült.

Éva (mosolyogva): Ez vagy te! Szereted,
ha valami többet mutat, mint amennyit ér.

Török: Ne veszekedj, drágám! Inkább
örülj, hogy ilyen simán, ilyen fényesen
térsz vissza az életbe. Mit szölsz hozzá,
hogy senki nem mondott le? Sőt túljegy-
zések vannak. Igazán nem akarok hen-
cegni, de alapos munkát végeztem ennek
az estélynek a kidolgozásával.

Éva (közbédv): Gratulálok. Összeszédít-
tettel mindenkit, aki megsértett engem. A
gyűlölködő ellenségek és a szemtelen ki-
váncsiak egész tömegét. És miért? Nem tu-
dom, hogy miért? Egy képviselőválasztás
lehet ilyen, ahol a jelölt nem akar sem-
mit, csak a kortese erőszakoskodik.

Török: Ne izgulj, drágám! Az idegesség
jobban ragad, mint a nátha. Elkapom tő-
led és vége van mindkettőnknek.

Éva: Hogyne izgulnék. Minden zajra
összerezzenek és az ajtóra nézek. Csak el
ne ájuljak, amikor belép rajta Röné! Mit
gondol magában? Milyen lesz vajjon az
arca? Ha szemtelen lesz, ha meglátom
rajta azt az arrogáns hunyorgást, vigyáz-
rám, fogj meg, mert a torkának esem.

Török: Ne félj Rönétől. Nagyon szerény
lesz. Be van paukolva alaposan.

Éva: Ugy? Honnan tudod? Ki paukolta
be? Te?

Török (zavartan): Én? Én? (Mintha es-
küdni akarna, a tenyerét a mellére teszi.)

Éva: Ne légy úgy felháborodva, mert

mindjárt gyanakodni kezdek, hogy fülle-
teni akarsz valamit.

Török (méltatlankodva): Én füllenteni
akarok? Én?

(Autó áll meg a ház előtt.)

Éva: Vedd le a kezed a melledről és
eridj öltözni. Azt hiszem, megérkezett az
első vendég!

Török (mialatt kimegy a tapétaajtón):
Két perc. (Eltűnik.)

Adél (tele ékszerrel, kövéren, belép):
Drága angyalom!

Éva: Isten hozott! (Elébe siet.)

Adél: Én vagyok az első? Ez is régen
esett meg velem. (Megöleli Évát.)

Éva (megeregeti a hátát): Ejnye, de
nekiöltözködtél.

Adél (retiküljéből előszedi tükrét): Olyan
apró koosim van, hogy alig férek el benne.
A nagy szorongásban eltörtem a szempil-
lámát.

Török (szmokingban belép): Isten hozta,
Adél.

Adél: Jó estét. (Kezet nyújt.)

Török: Micsoda ruha! Es micsoda éksze-
rek!

Adél: Igen, a többiek, akik még jönni
fognak, még jobban felöltöztek, vagy le-
vetkeztek, ahogy tetszik. (Évához.) Csupa
prém, brilliáns, meztelenség lesz itt min-
den. Készülj el drágám egy olyan dísz-
felvonulásra, mint a derbyn. Hiába, min-
den a reklám! Ötven év óta nem beszéltek
annvit asszonyról, mint terólad!

(Éva urára pillant, aki zavartalanul
mosolyog.)

Éva: Akarsz koktélt, konyakot?

Adél: Köszönöm, majd később. (Csenge-
tés. Kitérni az előszobába.) Nini! Jenő!
Ezt is meghívtátok?

Éva: Hát persze! Bámulatos, de min-
denki itt lesz, akit össze szeretnék kar-
molni!

Adél: Tudod mit: helyesen tettétek. Okos
dolog vele jóban lenni. Akkora szája van,
hogy amit fecseg, jobban terjed, mintha
röncödülát osztogatának!

Jenő (előrejön Fvához. Mélyen meghajlik
előtte és úgy üdvözl, kezét melléhez és hom-
lokához érintve, mint a mohamedánok. Csak
átán csókol kezét.): Királynőm! (Mélyen
az asszony szemébe néz.) Beszéljek?

Éva (elégg nyugodtan): Nem szükséges!
Olvasok a lelkeben!

Fej-



és derékfájás, idegesség,
émelygés, tisztátalan teint
gyakran csak az emésztési
zavaroknak következménye.
Ilyenkor
is kell a

DARMOL

Jenő (mély érzéssel): Köszönöm királynóm! Akkor igazán nyugodtan hallgathatok.

Török (Jenő vállára teszi a kezét, amittől az önkénytelenül cukkol egyet): Enni akarsz vagy iszol előbb valamit?

Jenő: Eszem is és iszom is! Bíz rád! Otthon érzem magam a házadban! Oh, Adél! (Lelkesen mintha énekelne.) A párbaj tökéletes találmány! Csak olyan férfiak közt lehet igazi, mély barátság, akik előbb egymás piztolyának csövébe néztek!

Török (mosolyog): Ugyan! Hiszen fel se emeltem a fegyveremet! Nem éltem a lövés jogával!

Jenő: De élhettél volna! Hajszálon mult, hogy az egyikünk ott maradjon a domboldalon! (A házigazdával együtt a balsarokba vonul és ott magyaráz tovább, nagy gesztusokkal, nyilván a vitézségéről.)

Adél (lesujtóan Jenő felé néz, Évához): De büszke rá, hogy párbajozott!

Flatalembor (hátrulról jön. Jól öltözött, csinos, elbizakodott, szmokingos fickó. Szemtelen hosszúsággal csókol kezét Évának): Jó estét!

Eva (elhúzza a kezét): Maga mindenkinek ilyen hosszú ideig csókol kezét?

Flatalembor: Csak azoknak, akiket imádkol! (Nagy pillantást vet az asszonyra és meggy, hogy üdvözölje a sarokban a házigazdát.)

Piri (frissen ondulálva, kifestve, teljes díszben jön balról, Lajos kíséretében, aki a férje. Kezet szorít Évával): Köztünk nincs harag, ügye? En semmit sem csináltam!

Eva (szárazon): Isten hozott! Örvendek! (Kezet fog Lajossal is.) Jó estét!

Piri (a férjéhez): Látd Lajos, itt is két hálószoba van. (Évához.) Ha majd ráérsz, mutasd meg kérlek a lakásodat!

Eva: Éppen most láttad. A kis kert a ház előtt, a nyitott terrasz, a szoba, amin átjöttél és ez itt... ez az egész!...

Piri: Ne mond! Szenzációsan gyönyörű két embernek!

Lajos (cvikkeres, pocakos egyén. Csak nagyon gazdag emberen lehet ilyen toprongyos szmoking. Néz a falon egy képet. A szakértőt adja): Ez a kép itten valódi? **Eva (komolyan):** Hiteles! Valódi, sokszorosított rézkare! Hat pengőért vettem a papírkereskedésben!

Lajos (tovább is ottmarad a kép alatt, ahogy egy Tintoretto-t lehet órákig nézni. Karbatett kézzel): Grandiózus!

Vezér (belép): Kezeit csókolom. **Eva:** Isten hozta! Nagyon kedves, hogy eljött.

Vezér (Törökkel kezel): Jó estét, kedves barátom!

Török: És a méltóságos asszony? Csak nincs valami baj?

Vezér: Nincs, nincs. Nyugodt lehet. A feleségem feltétlenül el fog jönni. De mi sehova nem érkezünk együtt. En nem szeretem, hogy mindig az apjának néznek, neki pedig nem kellemes, amikor megmagyarázzák a hátunk möött, hogy nem az apja vagyok, hanem a férje.

(Török másokhoz lép.)

Eva: Tudja, nem is illenek össze. Parndon, nem akartam megbántani.

Vezér: Szó sincs róla, nagyon hízelgő. (Halkabban.) Gondolkozott azon, amit kerestem magától!

Eva: Nem gondolkoztam! **Vezér:** Nem is fog gondolkozni? **Eva:** Nem is fogok.

Vezér: Mondja, szokott adni a koldusnak? Van magában részvét?

Eva: Igen, a szerényeknek mindig.

Vezér (váliat von, sóhajt): Értem. Beleenyugszom. De azért az urából embert csinálók. (Átszól Töröknek.) Halló, fiam, ráér egy percre?

Török: Hogyne, máltóztassék. (Odavagrik.)

Vezér: Arról a bányatügyről kell még valamit mondanom. (Karonfogja, indul.)

Gogó (az a fajta lány, akit a társaságban független nőnek szokás nevezni. Nagyon magas, vékonytermetű, biztos, erős szakos, mély hangja van. Gyönyörű és undorító is egyszerre. Hátrulról jön): Jó estét. (A mágánások gesztusával fog kezét.)

Eva: Jó estét. **Gogó:** Örülök, hogy végre eljutottam hozzád! Ritkán adsz estélyeket!

Eva: Ritkán? Sohasem szoktam! Ez az első és azt hiszem az utolsó életemben! Nézz körül alaposan!

Gogó (csakugyan körülnéz. Kíváncsian): Röné még nincs itt?

Eva: Még nincs! De eljön!... (Intenzi-ven.) Mondd csak, mi volna érdekesebb? Ha eljönne, vagy ha mégsem jönne el!

Gogó (szíventalálva): Képzeldől!

Török: Bon soir!

Egy francia (érkezik, körülnéz, megke- resi Évát): Ah, bon soir, madame!

Eva: Bon soir, monsieur, très gentil d'être venu.

(Török otthaggyja a vezért, idesiet.) **Török (kezet fog vele):** Bon soir. Une fine?

Egy francia: Merci, rien de tout.

Török: Est c'que vous connaissez les autres? (Elviszi, bemutatások.)

Adél (Eva mellett): Mondd, anyanom, hol késik ez a Röné?... (Akadozik.)

Eva (gyorsan): Ne aggódj, angyalom, el fog jönni.

Adél: Szívem, én teljes lélekkel mellett drukkolok. (Jenőhöz, aki a közelben áll.) Jenő, magának mit mondott Röné? Soká jön?

Jenő: Legutoljára a fodrástól hívott fel. Még négyen voltak előtte. De eljön.

Gogó (odafigyvel, csatlakozik): En is azt hiszem, hogy eljön. Eva mindig nyer. Most is nyerni fog. (Ránéznek, a hangulat kellemetlen.) Vagy rosszat mondtam?

Eva: Világért sem. Csak parancsolj.

Adél (Gogóhoz): Ne fáradj drágám, reménytelen. Eváról (mások is kezdenek odafigyelni) a közvélemény kimondta, hogy korrekt játékos. Igazolva van. Most már az sem ártana neki, ha Röné nem jönne el. Az csak Rönének ártana.

Gogó: Az erkölcs jutalma.

Eva: Igen, drágám, az erkölcs jutalma. En sohasem csaltam. (Most már mind odafigyelnek.)

Adél: És ha csaltál volna? Nem olyan nagy dolog. Annyi ezresem legyen, ahány renonszot csináltam szándékosan. Húsz év óta veszíték szakadatlanul.

Eva (egy kis élességgel, mert érzi, hogy várják, mit fog mondani): En pedig hosszú időn keresztül remekül éltem, azért.

ÉKSZERT-ÓRÁT megbízható szakküzetben vásároljunk. Pregártner Rudolf, Múzeum-körút 41. Keresztény üzlet T.: 382-444.

mert kártyáztam. Porcellánórát vettem, drága suszternél dolgoztattam, Luganoba mentem nyaralni, amikor januárban Partenkirchenbe utaztam téli sportra, két garnitúra hyckori sít csináltattam. Mind ezt kártyából! (Körülnéz, nyugodtan, fölényesen.) Elfogadnak engem szaktekintélynek?

Adél (általános helyeslés közepette): De mennyire, drágám!

Éva (kedvesen, szinte könyörgőn Adélhoz): Ne csalj soha, drágám, nem rezon! Aki csal, az végeredményben rajtaveszt a kártyán is csak úgy, mint az élet mindenféle dolgában! Aki csal, az fél. Aki hamisan írta fel a robbert, annak a lelki-furdalás megrontja az energiáját. Nyerni csak büszke válltartással, egyszerűen és férfiasan lehet! Én beszűntettem a kártyát!... (Egy kis gondolkodás után, mosolyogva)... Ártott nekem! A sok ülés, a szobalvegő, az ember agyoncigarettázza magát! Romlani kezdett az arcbőröm!

Adél (összecsapja a kezét): Milyen igazad lehet! Egy vagyont takarítottam volna meg, ha ezt húsz évvel ezelőtt halom valakitől.

Jenő: Méltóságos uram, megjött a méltóságos asszony!

(Egy hang elkiáltja hátul, mint valami csataordást: »Itt van Röné!« Férfihangok: »Kezetsókolom, Röné!« Női hangok: »Szervusz, Röné!« A vendégek tömege először kíváncsian a háttér felé tolokodik, amerről Röné jön. Aztán kettényílik, mint egy utat engedve neki, hogy előrejöhessen, ahol Éva áll, megdermedve az izgalomtól, mozdulatlanul. Az általános zűgést és csevegést csend váltja fel. A vendégek a lélegzetüket visszafojtva lesik, hogyan találkozik a két ellenfél.)

Röné (hosszú másodpercig áll hátul, közepen, egyedül, olyan exponálva, mintha reflektorral volna megvilágítva. Órdsí díszben, a karján virág. Arcán egyre sugárzóbb és olvadóbb lesz a mosoly. Végre sebesen előrejön, a virágokat hanyagul végigszórva a földön. Mintha egy Amerikából érkezett hajón találkozna a testvérével, mindkét karjával átöleli és ott, ahol éri, csókjaival halmozza el Évát, aki mereven, megrettenve, meglepetten és legyőzve tűri ezt a féktelen hízélgést, mint egy kényelmetlen orvosi vizsgálatot. Szinte a szerelem átütésedet, könnyektől fényes, túlzó hangján): Édesem! Drágaságom! Egyetlenem!

(Függöny.)

2. kép

(Szín: mint a III. felvonás 1. képében. Idő: néhány órával később, éjféli után, az estély vége felé. A társaság éppen búcsúzik, a szobalány behozza a kabátokat.)

Török (marasztalja a vendégeket): Igazán maradiának még! (Gogóhoz.) Maradjon Gogó! Flörtöljön velem egy kicsit!

Gogó: Nem szeretem a flörtöt. A flört olyan, mint mikor az embert bolha csípi, viszket és nem lehet megvakarózni.

Török: Hát akkor táncoljunk. Felte-szünk egy jó lemezt!

Gogó: Majdnem az utolsók vagyunk. Il-lik elmenni. Éva is fáradtnak látszik!

Éva: Pedig nem vagyok fáradt. (Udvá-riasan, de hidegen.) Maradjatok még!

Piri (az órára néz): Na Lajos! Még egy félórát?

Lajos (idegesen): Maradhatsz! De én hazamegyek! (Évához. Panaszosan.) Még vagyok hüleve, nem akarok így kimenni! A feleségem jól tudja, hogy nálam reggel hatkor ott a borbély. De azért hajnali kettőkor neki korán van lefeküdni! Neki én nulla vagyok! (Rózsához.) Kérem szé- pen, hozza be a kabátomat! (Rózsai oda- tartja a kabátot.)

Lajos (megnézi): Ez nem az enyém! Ez egy jó kabát. Az enyémnek le van sza- kadva az akasztója, meg a zsebe!

Rózsai: Ez az, kérem. Csak hogy kint a ruhatárban megvarrtam.

Lajos: Megvarrtá? (Nagyon hálásan.) Köszönöm szépen. (Fokozva.) Igazán na- gyon szépen köszönöm, kisasszony!

Gogó (aki ezt a hálts melegséget nevet- ségesnek találja, gúnyosan): Mért nem mutatkozik be mindjárt a lánynak?

Lajos: Úgy kellene! Be is mutatkozom!

(Rózsai felé fordul.) Névem Kemény! (Bó- kol.) És nagyon hálás vagyok, hogy észre- vette az akasztómat! Ritkán történik ve- lem, hogy valami bajomat észrevegyék!

Piri (a nyakába keríti hermelin gallér- jét): Nahát, most már igazán mehetünk! (Az urához, mérges sutfogással.) Be vagy te rúgva! (Ingerült mozdulattal veszi el a retiküljét Rózsától.)

Lajos (Törökhöz): Szervusz! (Évához.) Kezetsókolom! (Kezet csókol.)

Piri (megölelt): Szervusz, drágám! Lát- lak holnap valahol? Holnapután?

Gogó: Úgy tudom, együtt vagyunk hiva- Korányiéknál.

Piri: Szerdán nálam. Ne felejtsd el! Felírtad? És még egyszer szervusz. Kö- szönöm a kedvességedet! Minden nagyon édes volt! Igaz, mi volt az a hideg édes- ség?

Éva: Paszírozott rizs!

Piri: Édes volt! A humárt repülőgépen hoztad?

Éva: Gyalog jött! A vásárcsarnokban rendeltem meg a halasnál.

Piri: Gyalog jött! Remek! Pá! Csók! Ne felejtsd szerdát!

Gogó (átveszi Piritől Évát): Szervusz, rosszaság! (Megcsókolja.) Nagyon szere- tünk téged, rosszaság! (A társaság a hátsó ajtón távozik, néhány búcsúmosoly után.)

Éva (sóhajtván): Na, hála az égnek! Nem- sokára vége! Már csak egy bridzsparti van a kertben, ha azok is elmennek, elő- cipeljük a diványt és lefekhetünk!

Török: Igazán elfáradtál?

Éva: Csak ideges lettem!

Török: Miért? Ez az estély hibátlanul sikerült! Mindenki jól érezte magát! Té- ged valóságos ünnepek!

Éva: Túlságosan! Éppen ez a baj! (Le- gyint, lemondóan.) Nem érted?

Török: Nem is akarok érteni semmit! Boldog vagyok!

Éva: Láttam. Olyan ragyogó arccal esi- náltad a honőröket, mint egy vendéglős! (Kedvesen.) Milyen kalandor véred van! Úgy feszítettél ebben a nagy kínna! At-

rendezett két szobában, ebben a nyomorúságos kis kertben, mintha ez csak a kásátod egyik szárnya lennel! A többi terem hátul van! Odafönt! A levegőben!

Török: Légy nyugodt! Lesz házuk! Nemsokára építhetünk magunknak!

Eva: Igazán? Miből?

Török: Megindultak a dolgaim!

Eva: Eppen ma este?

Török: Eppen ma este. Sokszor magyaráztam neked, hogy milyen fontos dolgok dőlnek el vacsorákon! Kértelek, hogy legyél kedves ehhez a franciához. Kedves voltál! Erre tudod, mi történt?

Eva: Mi?

Török: Ez a francia a csáti cukor. Anynyira megtetszettél neki, hogy valószínűleg én fogom megépíteni egy hatezer holdas mintauradalom összes belső útjait és keskenyvárányát!

Eva (csúfolódva): Én tetszem és te építesz! Mesébevaló!

Török: Elismerem, hogy a dolog kissé csúnya volna, ha én nem lennék mellékelesen jó mérnök. Dehát annak érzem magam!

Eva (miután a férfi meg akar fogni egy kávéfőző masinát, amely alatt borszessz-láng ég): Vigyázz, ne nyúlj hozzá! Forró! (Szalvétát vesz a kezébe, azzal igazít egyet a gépen.) Remélem, ez lesz ma az utolsó kávé!

Török (lelkesen): Aztán itt van a vezér a kőbányával! A vezér olyan óriási hatalom, hogyha ő valakit protezsálni kezd, abból milliomos lehet három hónap alatt!

Róné (hátrulról jön, amerre a kertet kell elképzelni): Mit csináltak itt?! A háziaknak nem szabad összebújni!

Török: Éva friss kávéfőz. És én segítek neki.

Róné: Hagyja azt a kávéfőzést! Vége lett a robbereknek! Most én vagyok az ötödik. Maga ül be játszani! Menjen!

Török: Szívesebben gibicelek!

Róné: Szó sincs róla! Szabály az szabály! (A kezében egy hosszszálú rózsza van, negédesen megérinti a virággal a férfi arcát, olyan édes hangon, amely a legnagyobb intimitást akarja sejtetni): Na, menjen, Gyurikám! Várjaki! Ne féljen! Nem szakadunk el örökre! Majd odafölök a háta mögé, érezni fogja a nyakán a lehelletemet!

Török (aggódva): Bizonyisten félek magukat itthagyni kettősben!

Eva (szédrazon): Ne kérsd magad anynyit! Eridj!

Török (nyugtalanul): Ne szedjétek le rólam a keresztvizet! (Él.)

(Eva. Róné, később egy pillanatra Adél.)

Róné (olvadozva néz a férfi után): Milyen jól tud kimenni! Szinte illetlenség, annyira tetszik nekem az urad! Igaz, hogy sokkal régebben ismerem, mint te!

Eva: Tudom. Ez már történelem! Jóban voltál vele, amikor én még kislány voltam!

Róné: Ne túlozz, drágám! Nincs köztünk akkora korkülönbség! Azért mondasz nekem ilyeneket, mert még mindig neheztelsz rám!

Eva: Nem nehezteltek!

Róné: De igen! Nem tudsz a szemembe

nézni! Egész este hiába üldözlek, hogy beszéljünk egy kicsit! Bújáljál el előlem!

Eva: Nem bújállok! De háziasszony vagyok! Annyi a dolgom! (Cukrot rak ki a feketekávéves fűzsdák tányérkájára.) Légy szíves, add közelebb azt a gépet! (Ez az a kávéfőző, amelytől az urad övta elöbb.)

Róné (megfogja a masinát, felsikolt): Jesszusom! Megégettem magam! (Elhajtja és a levegőben legyezi a kezét.)

Eva (drátianul): Meleg volt? Jaj, de sajnálom!

Adél (berobog, kezében egy bridzs-játzsma kiosztott tizenhárom kártyája): Tanácsért jöttem!

Eva (udvariasan): Kérlek!

Adél (mutatja a lapját, magyarázza): Belben vagyunk. A partnerem egy pikkel indult! Az ellenfél két treffel felett! Culbertson szerint a lapomban nincs ugrás. De én olyan színtantáziát látok itt, hogy kedvem lenne csinálni valamit!

Eva (megnézi a szemé ald tartott lapot): Próbáld bemandani a három kört! Mi történhetik? Legfeljebb belebuktok!

Adél: Igazad van! Mi történhetik?! (El-szántan.) Berebegem! (Visszarohan játszani.)

Róné (a keze még mindig a levegőben, pantszosan): Te nem szeretsz! És én szeretlek!

Eva: Kitelik téled, amilyen komplikált lélek vagy!

Róné: Olyan kellemesen élhetnék együtt. Tudom, hogy az uram mennyire vonzódik hozzád! És mondhatom neked, hogy sok hibája van, de egy csöppet sem kicsinyes ember... Nekem van valamim, ami jó lenne neked és neked is van valamid, ami nekem nem esne rosszul. Egy-más mellett ühénk, mint két testvérke! Te adnál a te fagyaltodból és én adnék az én fagyaltomból!

Eva: Értem. Egy szép, szabályos négyesre gondolsz!

Róné: Minek az ilyen vágyálmot kimondani?

Eva: Nem hiszem, hogy meg lehetne csinálni! Mondjuk, hogy a te férjed, te meg én, mondjuk rendben lennénk! De félek, hogy az uram nem állna kötélnek!

Róné (egy kis élle): Azt hiszed?

Eva: Azt! Meghatóan hűségese!

Róné: Próbáld meg, kérj tőle alibit. Mit csinált tegnap délelőtt tizenegykor?

Eva: Randeződött volt vele?

Róné: Egyelőre sétáltunk. Diskuráltunk a multról! De ne csinálj skandalumot, mert megesküdtem neki, hogy nem mondom el senkinek a világon!

Eva (nyugodtan, szinte jóindulatúan, mintha egy közömbös divattanácsot adna): A helyedben sohasem rendeznék délelőtti találkákat. Sokkal előnyösebb neked az este. A főlhomály, a színes selyemernyőkön átszűrött finom lámpafény. Nappal egy kicsit zöld vagy!

Róné (nyel egyet): Lehet, hogy zöld vagyok! De úgy látszik, hogy az nem baj!

Eva: Hogy volna baj? Csak azt tudom, hogy az uramnak ez nem specialitása! (Meleg részvétellel.) Ne higj neki! Nemcsak mi vagyunk rosszak, a férfiak is azok! És ha valakitől valamit akarnak, annyi mindent tudnak nyelni — érdekből!

Róné (előnti a düh): Te!... (Olyan reflexmozdulatot tesz, mintha neki akarna menni a barátjának.)

AJANDÉKTÁRGYAK
Nemes porcellánok, ólomkristályok. Kölcsényli
Üllő-át 38 (József-körút sark). T. 132-430.

Éva (hirtelen a kezébe nyom egy fekete-kávés findzát): Itt a kávé! Hány cukorral iszod?!
Röné (elernyedve): Másféllel!

Éva (kiszolgálja): Láttad, hogy milyen könnyen törtem el ezt a kockacukrot?! Emlékszel még a back-handjeimre! (Mintha tenisz-rakettel suhintana, erős, veszélyes mozdulattal csinál a jobb karjával kómé orra előtt. Sővárgó, gyönyörteli nyugtózással.) Milyen passzió lenne, komoly dolgra használni egyszer a fizikai erőm! (Mintha csak le akarná vezetni az izmainak feszültségét, megfogja Röné két karját és hegyetlenül megrázza.) Édes szivecském!

Röné (ijedten): Jaj! A ruhám! Ellötyög-teted a kávémat!

Adél (izgatottan berohan, Évának esik, megöleli diadalmasan): Kilicittáltuk a nagy szellemet! Minden azon mult, hol fekszik a kőr-király! Jó helyen feküdt! Megcsináltuk!! (Újra összecsókolja Évát.) Ezen-tül, ha játszom valahol és problémám támad, ha nem vagy ott, telefonon kérek tőled tanácsot. Interurbán telefonon is! (Rajongva.) Vezérem!

Adél (Kívülről kiabálják: Adél!)

Röné (mert odakint már kiabálják a nevét): Jól van! Osszanak csak! Megyek! Megyek! (Kirohan.)

Röné (egy kis szünet után): Látom már, hogy hiába csinálók akármit, soha nem fogsz nekem megbocsátani!

Éva (egyre inkább nekimelegedő őszinteséggel): Hát bizony nehéz elfelejteni a hangod! Még most is a fülemben van, amikor megparancsoltad a szobalányodnak, hogy hívjon taxit!

Röné (közbevág): És mit mondtál nekem, te?! Na hallod! Legalább is kvittek vagyunk!

Éva: Igaz! Veszekedtünk, mint a kofák!
Röné: Mégis én jöttem ide, kvázi pardont kérnél! A legjobb dolgokat ajánlom neked!

Éva (közbevág): Te nagyon okos vagy és jól mulathatsz magadban, mennyire szenvedek attól, hogy itt vagy. De nekem is van eszem és sejttem, miféle érdekből, kényszerből és ostobaságból született meg ez a helyzet. Ezt még el is lehetne felejteni egy kis intelligenciával!

Röné: Nahát, felejtjük el!

Éva: Igen ám, de nem az itt a baj. Hanem az, hogy félek tőled!

Röné: Ne mondd?! Ez új dolog!

Éva: Mindig is féltem. Amikor hozzád mentem, már a liften elszorult a szívem! De mióta láttalak Barával, egyenesen rettegek tőled!

Röné: Ki az a Bara? És mikor láttál vele?

Éva: Bara az én kis maláji macskám! Egész este a kertben sétált! Ő a legnagyobb hízélgő! Úgy imádják az embereket, hogy még a Jenő ölébe is odaült dorombolni! Egyedül téged került el. Nem fogadta el a kezedből a sonkát! Amikor meg akartad simogatni, nyávogva menekült előled.

Röné: Hisztériás kis dög!

Éva: Rendkívül bizom az állatok ösztö-nében! Ahogy ő fél tőled, ugyanúgy rettegek én is! ... Nem a mult a baj! A jövő! ... Hidd el, jobb nekünk elkerülni egymást! Egyszer csak te tennél valamit, amitől elfelejteném, hogy ember vagyok

és összemarnálak, mint Rara, ha erőszakoskodnál velem! Óvakodj tőlem, Röné! Kerülj el! Nem bírlak ideggel, Röné!

Röné (kiszpriccel belőle az igazság): ... Hát ami azt illeti, én sem nagyon imádlak! (Mélyet sóhajt.) Jaj, de jól esett! Mintha egy követ vettek volna le a mellemről! (A mellére teszi a kezét.)

Éva (szinte boldogan): Ugy-e? Most én is könnyebben érzem magamat!

Röné: Hát akkor agyó!

Éva: Végeztünk? Gyerünk ki innen!

Röné: Egy pillanat! Meg kell csinálnom az arcot! (Előveszi a retiküljéből a pipereholmiját és megcsinálja az arcát. Ezt a műveletet kiáltóan fintorogva, a szemével mosolyogva, a fogát visorgatva csinálja, mintha ingerelni akarna vele valakit.)

Éva (kis szünet után): Nem tudom levenni rólad a szememet!

Röné: Erzem! (Most már nyílt gyűlölettel, gúnyosan.) Drágaságom! (A brizsparti befejeződött odakint, a játékosok bejönnek.)

Adél: Nyertem száz pengőt. Neked köszönhetem.

Vezér (Rönéhez): Adél kocsijában csak Jenő fér el! Hazavihetek valakit. Te még maradnál?

Röné: Oh, mi is alaposan kibeszélgettük magunkat! (Évára néz, nevet.)

Török (mialatt Adél kabátját segíti fel): Igazán rémes, hogy így elszaladnak!

Adél: Nekem ma éjjel még van egy vizitem!

Török (megértő mosollyal): Baccarat!

Adél: Szó sincs róla! Rulett! (Megöleli Évát.) Azért mégis csak gondolkozzál az utunkon!

Jenő (kezet csókol Évának): Köszönöm a gyönyörű estét, királynő! Mámoros vagyok a boldogságtól, hogy láthattam!

Adél (a háttérben, Jenőhöz): Jöjjön már, öreg esatamén!

Éva (a búcsúzkodások során, most Rönével kerül szembe, a másik nő egy közeledő mozdulatára): Vigyázz! Meg ne ölelj! Gombostű van a vállamba szúrva!

Röné: Ne félj! Csak egy reflex volt! (Búcsút int.) Pál! Jó éjszakát kívánok! (Ez a nő nincs legyőzve; a viselkedése dölyfös és sértő, ahogy búcsúzik.)

Éva: Jó éjszakát!

Röné (Török felé, hangjának minden édességével): Jó éjszakát! (Már a küszöbről.) Hívjon fel valamelyik nap!

Török (Rönéhez): Magánál a kerti kapukulcs? Adja ide! (Elveszi a kulcsot és a távozó vendégekkel és cselédekkel együtt ő is kimegy hátul a színről.)

Vezér: Úgy látszik, csakugyan menni kell!

Éva: Romélem, jól érezte magát?

Vezér: A maga közelében mindig. Soha észre sem vett, nem tördőött velem.

Éva: Szivarra akar gyújtani?

Vezér: Most már szabad.

Éva: Nem jó az öngyújtója?

Vezér: Köszönöm.

Éva: Mit?

Vezér: A tüzet. Ezt az utolsó kis szikrát. És bár orvosaim azt mondják, hogy

Új frakkok, szmokingok City ruhazsabóság és zsakettek kölcsönzése VIII. Rákóczi-út 11

lehajolnom veszélyes, a legmelegebb há-
lával búcsúzom magától.

Röné (kívül): Nem jössz?

Vezér: Ó arra ment, akkor én erre me-
gyek. (El.)

Éva (néhány pillanattal egyedül van a színen, ahova a háttér nyitott ajtaján át behallatszik a kertből Röné hangos és bosszantó nevetése. Éva az ajtó felé néz, van egy elnyomott, dühös kis mozdulata, mintha némi kritikát küldene a távozóknak után. Aztán gyorsan, tűzésen, mintha valami váratlan elhatározás született volna benne, eltűnik jobbra, a fürdőszoba tapétaajtaja mögött. Egy-két másodpercig a színen üres.)

Török (fűtyörészve jön vissza. Körülnéz. Benéz a másik szobába. Nyilván a felesé-
gét keresi. Hangosan): Hol vagy, Éva?

Éva (hangja a fürdőszobából: Itt va-
gyok!

Török (hangosan): Bemehetek?

Éva (m. f.): Nem jöhetsz!

Török (vidáman): Hogy udvaroltak ne-
ked a férfiak! Szikrázott a szemem a fél-
tékenységtől!

Éva (egy kicsit kinyitja a fürdőszoba
ajtáját, hogy a hangját lehessen hallani,
Még mindig láthatatlanul): Persze, hogy
udvaroltak, mert hibás nő lettem! Jó nő,
féláron, kis hibával. Az ilyesmit szeretik
a legjobban!

Török: Azt hiszed?!

Éva: Nekem ma este hárman tettek
ajánlatot.

Török: Kik?

Éva: Nem mondom meg, mert az egyik
nagyon kellemetlen lenne neked.

Török (kíváncsian): Bizonysíten, nem
volna kellemetlen!

Éva: Bizonysíten, kellemetlen lenne!
Hogy néznél a szemébe!

Török: Röhögve!

Éva: De biztos vagy a dolгодban!

Török: Nektől jobban féltlek! Micsoda
alakok! Még Röné viselkedett köztük
a legjobban! (Miután nem kap választ)...
Elég tűrhetően viselkedett! Nem? (Miután
erre sem jön felelet.) ...Vagy mégis esi-
nált valami szemtelenséget?

Éva: Vele szoktad tölteni a délelőtti-
det?

Török (irtó dühbe jön): Az Isten verje
meg ezt a rettenetes személyt! Hát mégis
kikotyogta! (Magyarázóan.) Kérlek, az
úgy volt, hogy kutyaszorítóba kerültem! ...

Éva (teljesen felöltözve, útikabátban. Ka-
lapban, kijön): Meg ne magyarázd! Elhi-
szem, hogy hozzáam jobban vonzódol. És
ez nekem elég!

Török (elhűlve nézi az asszonyt): Te
felöltöztél?! (Az órájára néz.) Hajnali há-
rom!

Éva (egyszerűen): Nem tudnék itt
aludni!... (undorral) ...ezek közt az
ételmaradékok közt! A füstjűkben és a
szagukban, amit itt hagytak! Elmegyek
valami hotelbe hálni!

Török (megtalankodva): Jó, jó! Ezt ér-
tem! De mért nem szóltál, hogy én is át-

öltöztem?! Hogy kabátot vehessek leg-
ánbb! (Haragosan bámol.)

Éva (szelíden): Nem szeretném, hogy ve-
lem gyere. Mert én nem akarok
visszajönni ide!

Török: Ne mondd?! El akarsz hagyni?!
Éva (makacsul): Igen!

Török: Oh! Es miert?!

Éva: Nem tudnék tovább ezek közt az
emberek közt élni, akiket te a társasá-
godnak és kenyerednek neveztl.

Török: Tudod, hogy ez legalább is há-
látlanság! Éppen ma este mutatták meg,
hogy mennyire szeretnek!

Éva: Ez az, amit nem tudok elviselni!
A szeretetüket! A szokásaikat! A párt-
fogásukat! Nem illek hozzájuk! Unom
őket! Eddig kártyázhattam közöttük! An-
nak most vége! Mit csináljak? Beszél-
getni nem tudok velük! Hogy miért? Mit
tudom én! Te tudod, hogy miért nem szer-
eted a margarint és a keresztbe csikos
harisnyát?

Török: Még mindig azt hiszem, hogy
viccelsz.

Éva: Nem. Nagyon komolyan beszélek.

Török: De hát hogy vegyem ezt komo-
lyan? Az előbb még semmi bajod sem vo-
t!

Éva: Nekem már hónapok óta éppen
annyi bajom van, mint most. És ez éppen
elég ahhoz, hogy elmenjek.

Török (fejét rázza): Hihetetlen. Legalább
magyarázd meg, hogy mi lett.

Éva (kiszól az ajtón): Rózi! Rózi!

Rózi (megjelenik): Tessék parancsolni.

Éva: Rakja bele a neszeszerbe a mosdó-
holmimat. És a kis táskába csomagoljon
be két napra való ruhát.

Rózi: Igenis. (Kimegy a tapétaajtón.)

Török: Volnál szíves felelni a kérdé-
semre.

Éva: Bocssás meg. Mire kell felelnem?

Török (haragosan): Ejnye, a teremtésit
neki, itt akarsz hagyni a faképnél és még
azt kérdezed, hogy mire kell felelni? (Szü-
net. Odalép hozzá.) Ennyire meguntál?
Nem szeretsz?

Éva: Lehet, hogy szeretlek, de ez most
nem jut eszembe.

Török: Mitől?

Éva: Nehéz megmondani. Messze vagy
tőlem. Elkeveredél a többiek között. Ott
messze, abban a nagy fömögben. Te azt
hiszed, most utazom el? Nem, drágám, már
rég elindultam. Már nem vagyok itt. Opti-
kai csalódás.

Török: Nagyon késő van, fáradt vagyok.
Ne beszélj nekem rejtvényekben. Mondd
el nekem egyszerű, emberi nyelven, hogy
mi bajod. Miért akarsz itthagyni?

Éva: Nem sokáig tudnálak becsülni, ha
itt maradnék.

Török: Már engedj meg. Lehetnek hi-
bám, de becsülni... bocsanatot kérek...
Beleszeretted valakibe?

Éva (leagyint): Ugyan kérlek.

Török: Nem érzed, hogy milyen sértő ez:

Mitesszerek, pattanások keserítik el sok nő éle-
tét. A Leton modern növényi argózóslis elünteti az
összes arcfiziatlanságokat. Ezen modern növényi
argózóslis köllemesen serkentő hatással van a bőr
vértkeringésére. Megszünteti a mitesszereket, meg-

megrohanni ezzel a itthaggyással? Hogy meg sem próbálsz kapacitálni, vagy rábeszélni valamire?

Eva: Félek, hogy reménytelen. Én is fáradt vagyok.

Török (ingerülten): De mi az, ami reménytelen, a jó Isten áldjon meg!

Eva: Megmondom! Hogy itt hagyd ezt az életet, amit te a te kis burzsúj verklidnek nevezel.

Török (elképed): Ezt nem értem. Mi baj van ezzel az élettel? Hiszen most kezd minden remekül menni. Tele vagyok megbizással. Jön a nagyobb lakás, Kocsit veszünk. Koncert bérletet. Operába járunk. Ez nem kell neked?

Eva: Úgy van. Ez nem kell nekem. Eből kell kitépnem magam, mert már a számig ér és megfulladok.

Török: Mitől fulladsz meg? Nem vagyok éppen buta, de ezt nem értem. Mondd úgy, hogy értem.

Eva: Nem akarok egészen elzúlleni. Talán ezt megérted.

Török: Hogy-hogy elzúlleni?

Eva: Nézd, én hosszú időn keresztül kártyán kerestem a pénzt. És te még most is ezt csinálod.

Török: Én? Hiszen én dolgozom, mint egy ló!

Eva: Nem. Kártyázol. Ezt nem tudom másnak nevezni. Utat építeni, az munka. De arra építeni, hogy a francia szeretne megkapni engem, az nem munka. Hidat építeni, az munka. De hidat építeni köztem és a vezér között, az nem munka.

Török (meghökken): Ő is ajánlatot tett neked?

Eva: Platonikusat. Nem lett volna szabad megmondanom, de már benne vagyunk. Az a szerencsétlen Jenő csak azt csinálta, hogy egyszer nem kísért haza. Ezért pofonvágtad. A vezért legalább is meg kellene ölnöd. *(Török hallgat.)* Piszokban élünk, angyalom, az egész életünk cigarettafüstös, áporodott, langyos, szellőzetlen. Borzadva veszem észre, hogy kezdek hozzászokni. De ez az áldott affér eszemre térített egy kicsit. Egy kis oxigént kaptam. Gyorsan akarok segíteni, gyorsan, míg megint bele nem szédülök a füstbe. Ezért megyek el.

Török: És engem nem próbálsz magaddal vinni? Hogy velem mi lesz, az közömbös neked?

Eva: Nem közömbös. De nem vagyok biztos benne, mennyit érek neked? Meg sem merem próbálni, hogy megkérdezzék: mit választasz? Engem, vagy rajtam kívül az egész világot. Én csak ötvenöt kiló másodosztályú sovány hús vagyok és szemben velem ott vannak az összes kőbányák, keskenyvágányú vasutak, kaszínók, vezérigazgatók, sőt maga Röné...

Török (elkapja az asszonyt, beleszókol): Ne szónokolj! Azt mondd meg világosan, hogy mit szeretnél?

Eva: Egyszer említetted, hogy elmehetnék Jávába. Most is mehetnék?

Török: Igen. De ott nagyon meleg van.

Eva: Itt is meleg lesz júliusban.

Török: Kígyók vannak ott.

Eva: Itthon is vannak!

Török: Bele lehet ám pusztulni az ilyen kalandba. Trópusokon malária van. Máj-baj, bőrba! Kihull az ember foga.

Eva (szilajon): Mondd már, hogy bele-

pusztulnánk! De addig mi mindent lát-nánk. Tengereket, virágokat. Megtanul-nánk, hogy mi az a meleg és mit ér a kínin? Milyen a moszkítóháló? Mit tud egy bennszülött eselő? Ennének furesa gyümölcsöket, Tigrist látnánk, Aranyat ásnánk. Ugy félsz egy kis veszélytől? Nem mered itthagyni ezt a megkzomádott, langyos kényelmet, amelyben mindennap egy fokkal aljasabb lesz az ember?

Török (felhúzza): Gyerünk na! Az ördög vigye el!

Eva (vehemensen a férfi nyakába kapaszkodik): Drágám! Angyalom! Egyetlenem!

Török (kiszabadul az ölelésből): Ejnye, de megfogtad a nyakamat!

Eva: Mert boldog vagyok, hogy el tud-lak vinni innen.

Török (most már ő is benne van az úti lázban): Bécsben van a holland iroda, on-nan indulnánk!

Eva (mosolyogva nézi az urát): Nemcsak én vagyok hazárd, te is az vagy! Jaj, hogy esillog a kalandvagyótól az a rabló, kártyás szemed. *(Kiált.)* Rózsli!

Rózsli (megjelenik és némán lesi a pa-rancsot).

Eva: A nagyságos úrnak is csomagol-jon, úgy, ahogy nekem! Majd elküldünk a táskakért!

Rózsli (behozza és felsegíti a férfit a kabátot, a kezébe adja a kalapját).

Eva (Rózslihoz): Szeret maga engem, Ró-zsi?

Rózsli (látja, hogu itt valami különös do-lgoz történik, kicsit meg van indulva): Tűzbe mennék a nagyságos asszonyért.

Eva: Mi most eltűnünk. Csak maga fogja tudni, hogy melyik hotelbe men-tünk. És ha nem babonás, ha nem fél tőle, hogy ez a sok szerencsétlen holmi elkaba-lázza, adja el, vagy csináljon vele, amit akar. *(Törökhez.)* Gyere szívem, gyerünk! *(Hirtelen arcon sókolja Rózsit és a férfi kíséretében vidáman kimegy a színről.)*

FÜGGÖNY.

PESTIKALAUZ

Ebben a rovatban a hirdetések milliméter sor ára 50 fillér. Legkisebb hirdetés 10 milliméter.

Zongora, gramofon, rádió
legjobb, legolcsóbb
részleteire is

REMÉNYI KIRÁLY-
UTCA 58.

VIDÉKIEKNEK külföldiek-
nek URI-
OTTHON

elfűtés nélkül is, jutányosan
HA. DUNÉ. az MÁV. (Utastársi neje.
Erzsébet-körút 2 (I. 19. (Lift).
Telefon: 132-900. (Emke épület)

Társaságbeli úri-
asszony

legdiszkrétebb házasság-
közvetítése. Doctorné, Kl-
rály-u. 67. I. 3. 421-93.

Császár gyógyfürdő
és gyógyvizzaló
II., Zsigmond király-útja 31-33

**Izsp, gőz és
termál fürdő**
lvó- és szállodaló oszál-
kúrák rouma, ideg, izületi,
vese, gyomor stb. bete-
gek részére.

Thermá/uzsodák
nyitvareggel 6 tól este 9-ig
Méréselt árak.

HEGEDŐ viola csello
részleteire is
TÓTH hangvesenyheze "ü-
késztető mesternél" IV. Róssuth
Latos-u. 8 József főherceg
udvari szállitótia

MÁRIA TEREZIA
úveg, styl., modern csillarok
örvési választékban, nagyon
olcsón. **Csillarszalon,**
Terez-körút 17. Tel.: 121-847.

Magyar Színhazi Intézet
Csillarszalon 19. sz. 31. 426